

Nevítaný Kristus

...nemoc a mnoho špatných věcí. A smrt některé nenechala přijít. A nemoc nedovolila přijít jiným. A zklamání zdrželo zase jiné. Ale Bůh nás zase svedl dohromady, abychom Mu sloužili. Jsme tak šťastni, co se týče těchto věcí.

² A nyní, když se zase scházíme, rád bych řekl několik slov o našem posledním shromáždění za mořem, kdy jste se za nás všichni tak usilovně modlili, že nám Pán dal skvělou bohoslužbu. On dal. A jsme velmi šťastni, že podáváme zprávu, že mnoho duší bylo spaseno, to je hlavní věc, duše, které byly spaseny, zrozeny do Království Božího. My, víte, že my . . .

³ Kázání kříže přináší zkoumání, přináší to porodní bolesti, přináší to neklid a my nemůžeme očekávat, že budeme proti všem těm věcem imunní. Musíme je prostě přijímat tak, jak přicházejí. Takže i my—my jsme měli porodní bolesti, když jsme odjeli z Curychu. Nyní bych mohl vysvětlit, co to vlastně bylo.

⁴ Církev, prvním reformátorem byl Martin Luther, jak všichni víme. A, druhým byl Zwingli, a Zwingli šel do—do . . . z . . . do Švýcarska. A tam, v Curychu, byla Bible poprvé přeložena do angličtiny, celá Bible, od prvního překladu, který byl proveden v Curychu, ve Švýcarsku. Oni stále zastávají starou Zwingliho myšlenku. A Zwingliho překlad popírá panenský původ. Říkali, že On byl synem Jozefovým: „byl nazýván Synem Božím.”

⁵ A my věříme, že On byl Synem Božím, že On byl zrozen z Otce, Boha, který Mu dal Jeho původ skrze stvoření.

⁶ A Billy Graham, dobře známý, skoro každý ho zná, málem, byl tam jeden den přede mnou. A pokud toho ubohého chlapce nekritizovali, tak si z něj alespoň dělali legraci, kde to nebylo . . . kde to nebylo zapotřebí. Říkali: „Dáváš si na vlasy trvalou ondulaci.” A dále říkali: „Přichází do kostela, jakoby chodil na přehlídku, místo do kostela.” Dále: „Kázal jako fantastický Američan, jako obchodní cestující s mýdlem.” A—a pak také říkali: „Mohli jste ho cítit na deset stop daleko, jak byl naparfémovaný,” a samé takové věci, prostě si z toho hocha dělali švandu. Protože, proč? Nezasloužil si to.

⁷ Slyšel jsem Billyho, byl jsem právě tam. Kázal o nejvyšším Božství Pána Ježíše Krista. Tak je to. Řekl: „Je zde mnoho mužů, kteří vstanou, a filozofové a tak podobně, ale Ježíš Kristus byl Bůh Sám zjevený v těle.”

⁸ Bratře, zvolal jsem „amen,” jak jsem nejhlasitěji mohl, protože jsem věděl, že je to pravda. Věřím tomu. Právem, přirozeně, když jsem viděl, jak s ním zacházeli, zaskočil jsem přímo na jeho místo. A začal jsem právě s nejvyšším Božstvím,

že Ježíš Kristus byl Jehova, Bůh zjevený v těle. Dobře, Pán nám při tom dal padesát tisíc duší, při těch pěti večerních shromážděních.

⁹ A když se pak dozvěděli, že jedeme do Německa... Tak tedy, tam, je to stát a církev. Co církev řekne státu, to stát udělá.

¹⁰ A my jsme často učili o, častokrát... Pokud bych tady měl někoho, kdo je katolický přítel, neřekl bych to nyní, nestrkal bych vaši církev vůbec. Ne, pane. Mám tisíce a desetitisíce katolických přátel. Ale, my jsme často uvažovali o rané době, kdy se katolická církev spojila, církev a stát dohromady, ve dnech papežského Říma a jaké pronásledování to přineslo.

¹¹ Dobře, bratře, protestanti jsou právě tak špatní, jestli ne horší. Protestantská církev se mnou zacházela dvakrát tak špatně jako katolická církev, jakkoli se mnou nakládali. To je pravda. Takže, když tam tedy přišli také, a byli posláni do Německa, a řekli německým úřadům, aby mě nepřijímaly. Že jsem byl zcela proti učení a že jsem nebyl nic jiného než podvodník a aby mě nepřijímaly.

¹² A tam už byl připraven stadion s místy pro třicet tisíc lidí. Když tedy zamítli, abych měl pořádný fotbalový stadion, protože ten vlastnil stát, Hitler ho tam postavil, tak tedy šli a postavili plátěnou katedrálu s asi třiceti tisíci míst, která byla na straně otevřená, takže se dalo sedět i venku. Někde jsme měli třicet tisíc pod střechou. A oni řekli, že—že jsem podvodník a aby mě vůbec nepřijímali.

¹³ A tak zasedala vláda a řekla, zamítnout, nemohu vstoupit dál. Dr. Gulgenbuhl, přítel, který... Státní zmocněnec tam poslal zprávu. Šel tam a řekl: „Ne, pane. On nemůže vstoupit dál. My ho nepřijmeme.”

¹⁴ Budiž, on vyhovuje. Je to v americké zóně, v Kar-... v—v Karlsruhe, což znamená [„Karlův odpočinek.”], šel tam za plukovníkem americké armády, což je Američany obsazená zóna. A šel za tím plukovníkem a řekl: „Proč k nám nemůže ten americký evangelista přijít?”

¹⁵ Řekl: „Měli tam Billy Grahama, a,” pokračoval, „proč k nám tento bratr nemůže přijet?”

¹⁶ A tak ten plukovník řekl: „Dobrá, nevidím důvod, proč by nemohl.” Zeptal se: „Kdože je ten kazatel?”

Odpověděl: „Je to bratr Branham.”

¹⁷ Řekl: „Bratr Branham.” Řekl: „On se modlil za moji matku a ona byla v Americe uzdravena.” Tak ano, bratře, to otevřelo dveře. Bez ohledu na to, co oni řekli. Tohle mi otevřelo dveře. Takže jsme měli otevřené dveře a—a rovnou jsme pokračovali a měli shromáždění.

¹⁸ Prvního večera jsem se tam nemohl přes ty—ty davy dostat... Nekázali—nekázali jsme o Božském uzdravování.

Zdrželi jsme se toho; prostě jsme se nemodlili za nemocné. Nejprve jsme je zasvětili do Evangelia, aby si byli jisti. A aby mě odtamtud dostali, aby mě uchránili od zastřelení z keřů, najali muže, kteří takhle obcházelí okolo mě, takže . . . takže si ze mě nemohli udělat terč, dokud jsem tam byl, vidíte. A byli jsme hned prvního večera napadeni z auta . . . No, byli to prostě fanatici. A—a dostal jsem se do auta v pořádku. Billyho jsem musel popadnout a doslova ho strčit dovnitř, protože ho už někdo skoro dostal. A tak, potom, když jsme se dostali do . . .

¹⁹ Pak jsme se druhého, třetího večera, začali modlit za nemocné. A toho večera dopravili na pódium, byla to jedna z nejsladších zkušeností, které jsem v celém svém životě zažil. Malá holčička . . . Tak tedy, to není . . .

²⁰ Tak tedy, tito surovci nejsou Němci. Jsou to nejskvělejší lidé, které jsem v životě potkal. Říkám vám, kdybych měl žít někde jinde než v Americe, vybral bych si Německo. A jsou pokorní. Jsou o hodně lepší než Švýcaři. Švýcaři jsou správní, ale Švýcaři nikdy neměli žádné potíže.

²¹ Tak jako Američané zde, vidíte, my—my jsme zde nikdy nebyli bombardováni nebo něco. My jen . . . Válka prošla okolo, žijeme na úkor bohatství země a chlapi odcházejí a umírají a přicházejí a my to nikdy nevidíme.

²² Ale Němci byli srazeni k zemi, kde jejich matky byly páleny plynem a jejich zbraně. A nacházeli tam lebky svých matek, s dítětem asi takto přitisknutým na svých prsou. Vědí, co znamená modlitba. A jsou pokorní a přející.

²³ Takže toho večera na shromáždění se všemi novináři okolo. A všechny církve kritizující a ani jedna nás nepodpořila. Uspořádali jsme shromáždění a dokonce tisíce se jich tam nemohlo dostat do toho stanu a na místo, kde jsme byli my.

²⁴ A když se Duch Svatý pohyboval a zmocnila se mne inspirace; ležela tam paní a řekl jí, že její páteř je sežrána ve dvě tuberkulózy. Byla svázána na lehátku. Řekl jsem: „Rozvažte ji.”

A doktor vstal a řekl: „Ó, to nemůžete udělat!”

²⁵ Řekl jsem: „Rozvažte ji, neboť, TAK PRAVÍ PÁN.” Vstala a proběhla budovou, byla v tak dokonalém stavu a úplně normální jako předtím. A její—její . . . Byla bosá a tak přišla k pódiu.

²⁶ Asi patnáct minut poté se začali stavět do modlitební řady. A přišla tam taková malá dívenka asi šesti nebo osmiletá, asi ve stejném věku jako moje Becky, se dvěma dlouhými copy. Skoro spadla z pódia. Zachytili ji a přivedli ji sem. Když se dostala ke mně, dávala svou . . . měla svou malou hlavičku takto dole a začala mě *takto* objímat. Byla slepá, už se slepá narodila. Nikdy neviděla.

27 A když jsme se za ni pomodlili, čestně přátelé, věřím, že kdybych byl tím největším pokrytcem na světě, Bůh by odměnil víru toho dítěte. Měl jsem její paže kolem sebe a její malou hlavičku na své hrudi. A modlil jsem se za ni. A řekl jsem Pánu: „Opustil jsem Becky a ostatní plačící doma, Ty to víš. Ale já . . . Věřím, že jsi mě sem poslal, abych se modlil za toto dítě.”

28 A když jsem zvedl její hlavičku, rozhlédla se. Zeptala se: „Co jsou tyhle věci?”

29 Odpověděl jsem: „To jsou světla, miláčku.” Vidíte? A ona . . . Tlumočník jí to řekl.

30 Takže, potom, mohla—mohla vidět. A její matka začala křičet a běžela k pódiu. A ona nikdy předtím neviděla svou matku. Začala ji hladit po tvářích. Ptala se: „Ty jsi moje matka?” Řekla: „Jsi tak sladká.” A takové věci. Nikdy předtím za celý svůj život matku nespátřila.

31 A pak přišel muž, další byl muž, který byl od narození hluchoněmý, bylo mu asi padesát pět let. Nikdy v životě nepromluvil ani neslyšel. A když k němu sluch a řeč přišly, a on . . . Oni s ním mluvili pomocí prstů, znáte to. A já jsem mu řekl: „Teď mluvte a řekněte mu, ať řekne jen to, co on . . . co já říkám.” A řekl jsem: „Máma.”

On řekl: „Máma.”

Řekl jsem: „Miluji Ježíše.”

32 On řekl: „Miluji Ježíše.” A tlumočník byl . . . Byl to Němec mluvící anglicky, protože to jediné, co kdy slyšel, vidíte, bylo to jediné, jak mohl mluvit, bylo—bylo anglicky. Vidíte, mohl mluvit anglicky, stejně tak jako mohl mluvit německy. Byl určitě narozený v Německu. Tak už jste pochopili, co mám na mysli? Mohl mluvit anglicky, protože to bylo to jediné, co kdy slyšel a byl jsem to já, kdo k němu mluvil. Vidíte? Řekl jsem: „Řekni máma.” A on řekl: „Máma.”

A já—já jsem řekl: „Řekni: „Miluji Ježíše.””

„Miluji Ježíše.”

A já jsem řekl: „Sláva Pánu.”

Řekl: „Sláva Pánu.”

33 A tlumočník to musel říci zpět tomu Němci v němčině, bylo to překládáno z angličtiny zpět do němčiny. Ale, příští den toho byly plné noviny.

34 Takže přišla skupina kněží ze státní církve a chtěla se mnou posnídat, přišlo jich asi dvě nebo tři sta. Ó, myslím, že to mohlo vypadat asi jako v této modlitebně, plno lidí. Přišli do velkého hotelu a řekli: „Pokud bych To mohl dokázat, že je To Pravda, že to nebylo kouzelnictví.” Pro smilování! Řekli: „Kdyby To nebylo kouzelnictví,” byli by připraveni protestovat proti církvi a vystoupit, pokud by To nepřijali.

³⁵ Takže, když jsem se tam toho rána dostal, řekl jsem: „Bratři, kouzelnictví? To je absolutně, totálně nemožné, aby měl kterýkoli démon co společného s Božským uzdravováním.” Řekl jsem: „Já—já tomu budu vzdorovat, odkudkoli. Každé Písmo je proti tomu. A ďábel nemá vůbec žádnou sílu, která by provedla Božské uzdravení.” Pokračoval jsem: „V ďáblovi není nic, co by mohlo uzdravit. Pokud to je... Ježíš to Sám řekl: ‚Jestliže satan může vymítat satana, pak je jeho království rozděleno a nemůže obstát.’ Vidíte? On nemůže vymítat satana. Uzdravení přichází jen od Ježíše Krista.”

³⁶ A tak tam chvíli seděli a pak řekli: „Dobrá, ale nerozumíme těm viděním. My—my prostě nevíme.” Pokračovali: „My, my si myslíme, že... Že byste nám měl tohle vysvětlit.” Řekli: „Myslíme si, že je to tím, že přes den chodíte po domech a dáváte lidem jejich modlitební lístky a večer je zvete na pódium a pak k nim mluvíte a znáte jejich nemoci a všechno o jejich životě.”

³⁷ Řekl jsem: „Bratře, neumím mluvit německy, a nemohu. Podívej se sem.” Povídám: „Když mám vidění, neumím ani vyslovit jejich jméno. Musím to hláskovat. Hláskuji ta jejich jména a místa odkud pochází, jako třeba ‚w, x, y; o, p, q, r,’ něco podobného a to jsou jejich jména.” Řekl jsem: „Co já? Zeptejte se lidí. Zjistíte si to od nich. Proč,” povídám, „chlapiči dávají modlitební lístky přímo ve shromáždění. A co ti všichni, všichni kteří dokonce nemají modlitební lístky?”

„Dobrá,” řekli, „dobrá, mohlo by to však být tak, že to dělá ďábel?”

Odpověděl jsem: „Může ďábel uzdravovat?” Řekl jsem: „Pokud to...” Řekl jsem...

„Mohla by to být mentální telepatie?”, zeptali se.

³⁸ Odpověděl jsem: „Dobře, může mentální telepatie způsobit, aby slepý zase viděl?” Pokračoval jsem: „Neříkali tohle všechno o našem Pánu? Když říkali: ‚Dobře, tento muž je posedlý ďáblem.’ Viděli Ho předpovídat věci a říkat to lidem. Říkali: ‚On je posedlý ďáblem.’ A farizejové se zvedli a povídají, jiná jejich skupina, řekli: ‚Může ďábel způsobit, aby slepý zase viděl?’ Ne, pane. To nemůže.”

³⁹ Tak jim, tehdy ráno při snídani, měli tam velkého německého fotografa, který tu snídani fotil.

⁴⁰ A teď, my všichni jsme si vědomi, že naše foťáky jsou trochu amatérské na rozdíl od německých objektivů. Každý to ví, kdo kupuje dalekohledy nebo německé... Dobře, například naše malá kamera Argus. Jednu mám. Koupíte ji za šedesát devět dolarů se vším vybavením. A ta je třiceti pěti milimetrová. Tak. Německá Leica, třiceti pěti milimetrová,

stojí pět set dolarů. To je ale rozdíl, mezi šedesáti devíti a pěti sty dolary. Ó, a je to daleko nad něčím naším... jejich objektivy a ty naše.

⁴¹ A oni tam měli umístěný velký fotoaparát, který fotil to shromáždění a celou—celou snídani. A oni se ptali, jak ta inspirace... Řekli: „Dobrá, ale my cítíme, že je to nějak předem připravené. Je to ještě něco jiného co—co máte. Je to mentální telepatie. Že se Němci možná podívají na své lístky, nebo tak něco, a mohou to přenést na vás.”

⁴² Odpověděl jsem: „Jak tedy přichází uzdravení?” Pokračoval jsem: „Kdo předpovídá tyhle věci, kdo, co, co má přijít?”

„Dobrá,” řekli, „možná, že to je také mentální telepatie.”

A tak jsem řekl: „Pak tedy nevěříte v Boha.”

⁴³ Ó, my věříme v Boha, jistě. Věříme v Boha. Ale my ne... ”

⁴⁴ Řekl jsem: „Bratře, jsi—jsi od narození slepý, to je vše. Vidíš? Ty, narodil ses slepý a pochybuji, zda kdy budeš znovu vidět, nebo ne.” A řekl jsem: „Jestli... raději bych byl fyzicky slepý než takto duchovně slepý. Nuže,” řekl jsem, „raději bys byl vzdálený, kdybys byl někým, kdo je zcela slepý, musí být veden tvým zrakem... tvými pažemi, protože ty bys neměl žádné oči. Nech někoho, ať se stane tvýma očima, aby tě vedl.” Řekl jsem: „Raději bys byl vzdálený. Ale,” povídám, „ty vidíš věci, které proroci již viděli. Vidíš věci, které velcí muži toužili vidět a stále tomu nevěříš.” Řekl jsem: „Dobře mluvil Izaiáš právě k tobě, říkájíc: „Máš oči a nevidíš, máš uši a neslyšíš.” A o... ”

⁴⁵ Řekli: „Dobře, pokud jde o ten obrázek Anděla Páně, co máš tady na pódiu,” zeptali se, „co to znamená?”

⁴⁶ Odpověděl jsem: „To je důkaz, vědecký důkaz, že Ježíš Kristus stále žije a vládne.” Řekl jsem: „To je stejný Sloup Ohně, nebo Světla, který následoval děti Izraele a dostal je z pouště a vzal je do zaslíbené země. A kterýkoli čtenář ví, že to byl Anděl Smlouvy, což byl Ježíš Kristus.” A řekl jsem: „On byl s Otcem již před založením světa. On byl vždycky. A On je dnes stále tentýž.”

⁴⁷ „Ó,” řekli, „slyšeli jsme o vašich amerických zvlátnostech, Božských uzdravovacích bohoslužbách a ostatních věcech.”

⁴⁸ Řekl jsem: „O tom nemluvím. To není tohle téma. Mluvím o svém duchovním úřadu. Bratři se mohou bránit sami. Ale,” řekl jsem, „já mluvím sám za sebe. Vidíte?”

A on řekl: „Dobře, to všechno jsme už slyšeli a všechno jako to.”

⁴⁹ Řekl jsem: „Dobře, jestli chcete věřit, jste věřící. Pokud ne, pak nejste věřící, to je vše.” A pak jsem dodal: „Nemohu to vysvětlit. Nemám potřebu, abych to zkoušel. Protože kdybych

to zkusil, pokoušel bych se vysvětlit Boha. A kdo může vysvětlit Boha? A Bůh to udělal tak, že nikdo z nás nemůže vysvětlit Boha. Bohu věříme skrze víru. Ne zrakem nebo vědomostmi; ale vírou věříme Bohu. Bůh je... musí být přijímán vírou, ne... nevysvětlitelnou. Musíte to přijmout takhle. Pokud by to bylo vysvětlitelné, pak už byste více nepotřebovali víru, pokud byste si to mohli vysvětlit. Vidíte, nemáte... Nemůžete rozeznat detaily."

⁵⁰ Kolik vás tomu věří? Vidíte? Boha nemůžete vysvětlit. Bohu musíte věřit. Je to pro vás záhada, ale musíte to přijmout. To je základ vaší víry, přijmout něco, co si nedokážete vysvětlit. Amen. To je ta cesta. Tak je to. Vidíte, musíte něco vysvětlit a věřit něčemu, co... mám na mysli, věřit něčemu, co nedokážete vysvětlit. Je to nemožné, vysvětlit to.

⁵¹ Nuže, tak tam seděli a škrábali se na hlavě. A, ó, vy víte, jak Boží suverenita je vždy v zaměstnání. Není to On? Nezáleží na tom, co se děje, Bůh je v zaměstnání. Přesně v kritickém okamžiku, ve správný čas, kdy tam seděly při snídani stovky těch pastorů ze státní církve.

⁵² A byla tam instalována ta velká německá kamera. A on udělal snímek a pak naroloval váleček, obrátil ho, jako u pětaticetimilimetrové, pouze *takto* velká. Skvělá velká kamera fotící jako ty všechny. A dělal snímky a roloval to a neustále pořizoval snímky.

⁵³ A tehdy jsem řekl: „Moment. Ten Jeden o kterém nyní mluvím je tady.“ Povídám: „On je—On je tady přítomen.“ Řekl jsem: „Vidím Ho. Pohybuje se.“ Dobře, ten Němec tam obrátil svou kameru, právě tam.

Řekl: „Zkusím to.“ A udělal snímek.

⁵⁴ Řekl jsem: „Je to tento muž stojící právě tady. Je to vůdce třiceti dvou tisíc komunistů.“ A tlumočník mu to přeložil. Řekl jsem: „Není to Němec.“ Povídám: „Je to Ital. Pochází z Itálie.“ Pokračoval jsem: „On není Němec, vůbec ne.“

„A to je pravda,” řekl on.

A já jsem řekl: „Nedávno jste přišel... obrátil jste se.”

„Ano.”

Řekl jsem: „Pozvedl jste Bibli. Byl jste vychován jako katolík.”

„Jo.”

⁵⁵ „A vzal jste si Bibli. A vzal jste tedy tu Bibli a přečetl jste To a přesvědčil jste se, že To byl... Ježíš Kristus byl Synem Božím. A vy—a vy jste to přijal.”

On řekl: „To je pravda.”

⁵⁶ A já jsem řekl: „Teď se skrýváte před katolickou církví a žijete osamocně v horách.”

Řekl: „To je pravda.”

⁵⁷ A já jsem pokračoval: „A důvod proč nesnídáte, je ten, že máte takové problémy se žaludkem, že nemůžete snídat.”

„To je pravda.” A začal plakat.

⁵⁸ Řekl jsem: „Ale, TAK PRAVÍ PÁN, jste uzdraven. Nasnídejte se.” Tohle to uklidnilo.

⁵⁹ A oni pořídili snímek. A oni udělali . . . A tak ta kamera, co tam stála, brala jeden obrázek za druhým. A tak vyfotil tři obrázky Anděla Páně. Vyfotil pět nebo šest předtím; a pět nebo šest potom. A pak se To objevilo . . . ve fotáku opět, Anděl Páně scházející dolů. Jak To přichází dolů; když To přišlo ke mně; a když To odcházelo. A obdržel jsem je toho rána přímo tady na pódiu, což zasáhlo všechny německé noviny a ještě mnohde jinde. A obdržel jsem to právě teď zde na fotkách s Andělem Páně. Ó, člověče!

⁶⁰ Pán Ježíš se nikdy nemýlí. „Nebe a země pominou,” řekl On, „ale Mé Slovo nikdy nepomine.” On řekl: „Já Pán jsem To zasadil, zaléval To dnem i nocí.” Halelujah! „Aby mi To nikdo nemohl vyrvat z Mé ruky, budu To zalévat dnem i nocí.” Vidíte?

⁶¹ Tak tedy, měl jsem jich tam celou skupinu. Asi tak dva tucty. A tady je obrázek, který jsem držel *takto* nahore. A možná, po bohoslužbě, pokud bude bratr Neville chtít, může vám ho potom ukázat.

⁶² A, teď, tak tedy zde je fotka z pastorské snídaně. Nyní vidíte ta světla tam nahore, jak vypadala ta místnost. A je jich tady asi šest focených předtím a šest, které byly vyfoceny potom.

⁶³ A teď, tady To je. Toto jsem já, stojím právě *tady*. *Tohle je* překladatel. A *tohle je* dr. Gulgarbuhl. *Tohle je* bratr Bosworth. *Tihle* jsou všichni státní, církevní pastoři, tyto skupiny. V pořádku.

⁶⁴ Tak tedy, tohle ukazuje, když se To—když se To spustilo. Vidíte, není tam žádné světlo nebo něco v tom, když se To spustilo, vidíte.

⁶⁵ Tak tedy, když jsem vstal a řekl: „Vstaňte, Anděl Páně je zde,” *Tady* To je. A teď, to je, když To sestupuje dolů. Vidíte, tady jsem já, stojím přímo *zde*. Sestupuje To. Oni to vyfotili, stoupající, sestupující od stropu, jako, sestupující. Vidíte, jak se všichni dívají. A tady ten obrázek to ukazuje z boku.

⁶⁶ A zde, ten muž s obráceným límcem *zde*, to je muž, který ke mně mluví. Vidíte? To je ten jeden, který dává . . . *Tady* k němu mluvím, vidíte, a on pozoruje. Řekl jsem: „To vidění se vztahuje na tohoto muže stojícího přímo zde na druhé straně. A tak, jaký druh modlitebního lístku jste dostal? Vidíte?” Vidíte, co oni . . . Tady jsou.

⁶⁷ Tak tedy, *zde* To je, když už To sestoupilo dolů a vy nemůžete nic vidět, ale jen tu moje ramena. To je když vidění pokračuje, když mu To něco říká. A *zde* je, kde To je, když to opouští můj obličej, takže vidíte jen půlku mého obličeje odříznutou tu viděním, Anděl Páně, Sláva Boží, jak odchází. Vidíte To právě tady? [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.] A *zde* To je, když už to bylo úplně pryč, vůbec nikde.

⁶⁸ Takže, když to dostali, rozšířilo se to po celém Německu. Teď to prochází státy v různých náboženských časopisech. *Tady* je jeden, jak přichází; *zde* je, když To tu bylo; a *zde* je obrázek, jak To odchází. Vidíte?

⁶⁹ Ó, On žije, On žije! Kristus Ježíš dnes žije. Takže, uprostřed konfliktu, se nebojte, On je stále Bohem. On to vždy dělal. Jsem za to tak vděčný.

⁷⁰ Tak, vím, že je těžké být pochopen *zde* v mém domovském městě a zvláště, když jsem tady doma. Je to to nejzatvrzelejší místo na světě, samozřejmě to je; ale ne pro vás, mé přátele. Ale, proč, neřekl Ježíš to samé? Že mezi svými je to—je to nejhorší. Ovšem, oni za to nemohou. Lidé nechtějí být, ale jsou. Písmo svaté nemůže nic jiného, než být splněno. Musí být vyplněno. Nemůže být zrušeno. Písmo svaté musí být vyplněno. Tedy, Ježíš dnes žije.

⁷¹ A dnes přátelé, tato malá stará modlitebna s malými hrubými stěnami a s cizími hosty, kteří jsou u našich vrat, které *zde* srdečně vítáme ve Jménu Pána Ježíše Krista, jako Jeho milované děti. A my Ho milujeme a přejí si, abychom sdíleli toto společenství dnes ráno společně, když ukazujeme na Slovo živého Boha.

⁷² A přejí si pouze, abyste se za mě modlili. Právě jsem na křižovatce svého života. Dlouho jsem očekával příchod k tomuto bodu. A konečně jsem ho *zde* dosáhl a právě teď se musím rozhodnout. Takže, modlete se za mě. Přejete si to udělat? [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.]

⁷³ Trochu vám to vysvětlím. Já jsem stál mezi bratry, nereprezentoval jsem nic, chodil jsem od jednoho k druhému. A uvědomoval jsem si, stojíc mezi nimi, že mě to přivedlo sem. Je to . . .

⁷⁴ Byl jsem ordinován tady dr. Davisem, to všichni víte, *zde* v tom malém starém baptistickém kostele. A teď . . .

⁷⁵ Vždycky jsem vám říkal, že jsem nacházel dvě skupiny lidí. Jedni z nich jsou baptisté a fundamentalisté, což je dobrá vnitřní koncepce Slova. Na druhé straně nacházím plně Evangelium, metodisty, nazarény, poutníky svatosti, letničnické, je všechny; oni mají víru. Jeden z nich vyšplhal na horu, aby přijal Ducha Svatého a tohle . . . ale berou To tak volně, nevědí, jak To kontrolovat. A ti—a ti ostatní *zde*, znají Slovo a

jak s Ním zacházet, ale nemají v To víru. Kdybych jen mohl dostat letniční víru do baptistické teologie, (cože?) církev by vyrazila kupředu. Tak je to, kdybych ji jen dostal. Ty krásné letniční dary, je to hanba, že jste je potlačili a špatně s nimi zacházíte a tak dále.

⁷⁶ Zde, řeknu vám něco, co se onehdy stalo, jen abych vám ukázal.

⁷⁷ Řeknu to, protože jsme v této modlitebně a toto zde je domov. Říkám, co chci, vidíte, a zde, nebo spíše, co mi Pán říká. Vidíte? Nechci říkat to: „Co já chci.“ Neřekl bych to, protože . . . to by bylo mé vlastní přání.

⁷⁸ Ale já—já jsem onehdy slyšel poznámku, kterou někdo udělal—udělal o nákladním voze. Nějaký člověk povídá: „Bylo to skvělé shromáždění.“ A řekl, že: „Ale,” řekl, „nebylo tam dosti ducha, nebylo kolem toho dost rámusu.”

⁷⁹ A starý kazatel řekl: „Dobrá,” řekl, „když jsem žil na farmě a jezdil jsem ven se svým nákladním vozem prázdným a pokaždé, když jsem přejel malý hrbol, tak ten vůz skřípěl a poskakoval, hopsal a skákal a tak podobně.” Řekl: „Když jsem jej naložil potravinami a jinými produkty, jel jsem zpátky. A narazil jsem na ten samý hrbol a ten vůz nevydal ani jediný zvuk, dobrý, přeplněný vůz.”

⁸⁰ Takže, co my dnes potřebujeme, je dobrý, nacpaný, pevný vůz, vedouce kam jedeme, vedení Svatým Duchem.

⁸¹ Tak tedy, před nějakým časem, říkám vám co . . . Víte, co je mojí—mojí teologií? Vykupující láska; když dostanete lásku, jeden k druhému. Vidíte? Nezáleží na ostatních věcech, kolik darů jsme dostali nebo kolik jsme dostali *tohohle* nebo *tamtoho*; pokud nemáme lásku jeden k druhému, jsme—jsme ztraceni. To je vše.

⁸² Šel jsem za přítelem. A teď, bratři, užívám tu dnes ráno církevní jména. Nechci tím nikomu ublížit. Ale, šel jsem tedy k příteli, který patří do Božích sborů. On mě neznal. Stalo se to před několika lety. Přišel jsem k němu a řekl jsem: „Dobrý den, pane.”

On řekl: „Dobrý den.”

Řekl jsem: „Vím, že jste kazatelem.”

⁸³ Odpověděl: „Ano, jsem.” A přímo před . . . velký muž v Božích sborech, chtěl po mně, abych se připojil k Božím sborům. Řekl: „Pojď a připoj se, protože my jsme ta největší letniční organizace na světě.”

⁸⁴ Odpověděl jsem: „Může být, bratře, ale já bych se chtěl postavit mezi vámi a říci: „Jsme bratři,” víš.” Řekl jsem: „Možná, že jdu svou vlastní cestou a vy také, ale budme nějak bratry. Víš? Budme bratry.”

A on řekl: „Ó,” pokračoval, „v pořádku. Stali jsme se církví.”

⁸⁵ A tak jsem začal zkoumat. Šel jsem za tím člověkem, vzal jsem prostě tu negativní stránku, podle obou stran, kterou jsem testoval. Šel jsem za tím bra-. . . , tímto bratrem a řekl jsem: „Slyšel jsem, že patříš k Božím sborům, jsi kazatelem.”

Odpověděl: „Ano.” Zeptal se: „Co jsi ty?”

Odpověděl jsem: „Já jsem baptista.”

A on řekl: „Dobrá, přijals Ducha Svatého?”

Odpověděl jsem: „Ano.” A řekl jsem: „Přijal jsem Ducha Svatého?”

Zeptal se: „Mluvíš v jazycích?”

Odpověděl jsem: „Jo. Jo, mluvil jsem v jazycích.”

⁸⁶ On řekl: „Bratře, ty To máš. Halelujah. Chvála Pánu. To je Ono.”

⁸⁷ Řekl jsem: „Jó,” pokračoval jsem, „přijal jsem Ducha Svatého a na důkaz toho jsem mluvil v jazycích.” A řekl jsem. . .

⁸⁸ On řekl: „Ó, pak vystup z té staré strnulé formální baptistické církve. Halelujah!” A pak několikrát mluvil v jazycích.

⁸⁹ Řekl jsem: „Jo, přijal jsem Ducha Svatého, byl jsem pokřtěn ve Jméno Ježíše Krista. A. . .”

Zeptal se: „Cože jsi byl?”

⁹⁰ A já jsem odpověděl: „Přijal jsem Ducha Svatého a byl jsem pokřtěn ve Jméno Ježíše Krista.”

On řekl: „Takhle neobdržíš Ducha Svatého.”

⁹¹ Řekl jsem: „Řekls mi to trochu pozdě.” Povídám: „Udělal, udělal jsem to.” Tak on řekl. . . A já jsem řekl: „Já—já—já jen. . . Já jsem to prostě udělal, udělal.”

⁹² A on řekl: „Ó, takhle to nemůžeš dostat.” Řekl: „Ty věříš takovému kacířství?” Vidíte?

⁹³ Já—já jsem řekl: „Ó, já bych to nenazýval kacířstvím.” Povídám: „To učí v Bibli.”

⁹⁴ On řekl: „Vypadni z mého domu. Nechci s tebou mít nic společného.”

Řekl jsem: „Dobře. Pán s tebou bratře.” Odešel jsem.

⁹⁵ Nedávno zde jeden starý baptistický kazatel. . . To byla má první cesta do Phoenixu, Curtisu. Šel jsem se podívat na toho starého mládence. Šel jsem k němu a řekl jsem: „Dobrý den, pane.”

On odpověděl: „Dobrý den.”

⁹⁶ Řekl jsem: „Slyšel jsem, že jsi baptistickým kazatelem.“ Tam se mi vybavilo, tehdy když ten malý kamarád byl tehdy na tom místě uzdraven, měl plicní potíže, tam, na místě, kde se léčila tuberkulóza. Zapomněl jsem jméno toho místa. A tak jsem jen řekl: „Slyšel jsem, že jsi baptistickým kazatelem.“

On řekl: „Jo.“

Zeptal jsem se: „Přijals Ducha Svatého?“

On řekl: „Nuže, co jsi zač, letniční?“

⁹⁷ A já jsem odpověděl: „Jo, jsem letniční.“ Pro jednoho jsem byl baptista, ale pro toho druhého letniční. Řekl jsem: „Jó,” řekl jsem, „jsem letniční.“ Zeptal jsem se: „Dostals Ducha Svatého? Důkaz, mluvení v jazycích?“

⁹⁸ On řekl: „Hm,” pokračoval, „dobrá,” povídá, „řeknu ti, bratře,” povídá, „to je pravda.” Řekl: „Ale, víš, nikdy jsem nedělal jen . . . Jaksi, nedíval jsem se na to nikdy jen z této strany.” Řekl . . .

⁹⁹ A já jsem řekl: „Ó, pak tedy nemáš nic. To je k tomu vše. Nemáš nic, pokud to neděláš. To je vše.“

¹⁰⁰ Popošel ke mně, vzal mě za ruku, podíval se mi přímo do očí a vzal mě kolem ramen. Řekl: „Ale jsme bratři, nejsme? Jdeme do nebe, nejdeme, bratře?“

¹⁰¹ Řekl jsem: „Ano. A, bratře, je to tak, jsem na tvé straně.” Vidíte?

¹⁰² Tak tedy, řekl jsem: „Ten muž tím dokázal, že měl Svatého Ducha a ten druhý prokázal, že Ducha Svatého neměl.” Tak je to. Vidíte? Je to přesně tak. Vidíte? Ten muž měl teologii, ale jakmile jsem řekl něco, co se křížilo s jeho teologií, rozpadl se na kusy, protože neměl nic jiného, vyjma své teologie. Zkřížil jsem teologii i toho druhého muže, ale on měl Krista, který ho tam podržel. Amen. Ó, ale.

¹⁰³ Být dobrým nákladním vozem, naloženým, plným dobrých věcí a mít navzájem víru, víru v Boha, a milovat se navzájem a Pán nás požehná. Nevěříte tomu snad? [Shromáždění: „Amen.”—vyd.] Amen.

A teď, než zde otevřeme tuto požehnanou starou Bibli, pomodleme se.

¹⁰⁴ Náš Nebeský Otče, působí to tak blaze, vědět dnes, že Ježíš zemřel za nás, aby nás spasil od hříchu a aby nás spojil jako milované děti v pomazání Ducha Svatého, uzdravujícího naše nemoci, „ochotného odpustit všechny naše nepravosti; Který uzdravuje všechny naše nemoci,” obnovuje naše mládí jako to On dělá orlům, abychom mohli stoupat nahoru.

¹⁰⁵ Orel se dostane výš, než kterýkoli jiný pták, takže může vidět daleko a vidí věci, které přicházejí. Dnes ráno jsme Ti Pane vděční, že jsi tu s námi a dal jsi nám oči orla, Ducha

Svatého, Který se dívá daleko a vidí přicházet nádherný čas, až přijde Ježíš. Bude konec všem starostem, nebudou nemoci, strasti a smrt odplyne. Proto jsme šťastní. A máme možnost, žijeme nyní v tomto velkém krásném dni, abychom zvěstovali Evangelium.

¹⁰⁶ A, víme to, že satan provádí svůj poslední úder na Církev. Již nikdy toho nebude schopen, až skončí tento věk. Ona bude bezpečně pod křídly Svého Miláčka, až skončí tento čas. A uvědomujeme si, že on ztělesňuje obvyklou náboženskou cestu. Dělá všelijaké věci. A Bible říká, že bude jako řvoucí lev, ničící vše, co může. Je tak chytrý a prohnáný, že by podváděl i skutečné vyvolené, pokud by to bylo možné, „pokud by to bylo možné.“ Ale, ó Pane, Ty jsi ochranou těm, kteří se utíkají do Tvého klína pro ochranu. A my přicházíme v Ježíšově Jménu; přijmi nás, Pane.

¹⁰⁷ Požehnej čtení Svého Slova. Požehnej těmto lidem zde. Jsem tak rád, Pane, že jsem dnes doma, kde nepotřebujeme tlumočníka, kde nepotřebujeme nikoho, kdo by překládal řeč. Myslím, že když se dostaneme domů do Slávy, nebudou již více potřebovat překladatele, tlumočníky, budeme tam všichni mluvit jednou řečí. Babylon bude minulostí, zapomenut. Nebude po něm ani památky; celý zmizí.

¹⁰⁸ Takže, Otče, modlíme se v Ježíšově Jménu, abys nám Ty vyložil Slovo. Žehnej nám. Žehnej každému hříšníkově, Pane, který zde nyní sedí; kéž, během kázání Slova, kéž je přesvědčen, že žil špatně a tak on nebo ona přijde a dají své životy Tobě, ať se dnes odevzdají, vědouce, že tohle je poslední den.

¹⁰⁹ Kéž jsou svatí vyzdviženi. Kéž odsud jdeme s novými vizemi, posílení silou Páně. Kéž dnes nemocní odejdou zcela uzdraveni. Kéž to kázání Slova přinese. Kéž je každý nemocný uzdraven, všichni ti, kdož jsou vážně nemocní; někteří jsou nemocní, slepí, s rakovinou, srdečními potížemi, všichni v takovém stavu. Ty jsi uzdravovatel, Otče. A Ty Sám kéž jsi zmanifestován dnes ráno v Duchu; uvědomujeme si, že v člověku není nic, co by lidi mohlo uzdravit. Ale uzdravení je ve víře, v Pánu Ježíši. A kéž je nám On tak blízko, dokud dnes každý nebude moci přijmout své uzdravení, (poskytni to), a především ať přijmou své spasení. Prosíme o to v Ježíšově Jménu. Amen.

¹¹⁰ A teď bych zde chtěl dnes ráno přečíst text a jen se krátce zmínit o jednom dramatu. Již jsem jednou na toto téma mluvil a požádali mě, abych to učinil ještě jednou v modlitebně.

¹¹¹ Nedávno jsem byl jeden den v Kentucky, v Campbellsville. A seděl jsem tam na jednom—jednom malém místě v motelu, byl tam... Té noci jsem si četl v Písmu, četl jsem kousek z Písma o jedné velice špatné ženě v Bibli. A ta žena prokázala Ježíšovi velkou čest.

¹¹² A Ježíš jedné z těchto žen jednou řekl: „Tento příběh musí být vypravován všude, kde bude kázáno toto Evangelium.”

¹¹³ A já jsem uvažoval: „Já—já jsem o tom nikdy nemluvil. Věřím, že o tom právě zkusím promluvit v jednom malém dramatu.”

¹¹⁴ A pak jsem byl dnes ráno požádán, jestli bych . . . nebo spíše před několika dny, jestli bych se nevrátil do modlitebny a—a opět o tom dnes ráno nepromluvil. A já se modlím, aby . . . Možná, že zde někteří z vás byli, když jsem tam o tom kázal. Pokusím se to přiblížit z trochu jiného pohledu.

¹¹⁵ A nyní, to—to Písmo ze kterého budu číst, jsem našel u svatého Lukáše v sedmé kapitole a začínám s 36. veršem. Přečtu jeden verš a až přijdete domů, přečtete si zbytek. Svatý Lukáš 7,36. Nebo, možná přečtu něco, něco z Toho, protože je to—je to dobré, přečíst si To.

¹¹⁶ Víte, Slovo Páně je vždy dokonalé. Víte, my jen sledujeme, jak se věky dávají do pohybu. Sledujeme vědu, jak se zvedá a říká: „Ó, Bůh se tady spletl.” Za několik let přijdou a řeknou: „Víte, On měl pravdu.” Vidíte? Oni vždycky . . . Vidíte, nejprve vědecky dokázali, že On neměl pravdu, pak museli strhnout celou svou teologii, vrátit se zpět a dokázat, že On měl pravdu. Vidíte? Tak, Bůh tedy jen sedí na nebesích a směje se jim a domnívám se, že říká: „Ach, ale! Ubohá malá děcka, proč jen nejdete do sebe? Pojdte Mi sloužit a prostě věřte, co jsem o tom Já řekl.” Vidíte? Tím je to vyřešeno.

¹¹⁷ Tak, nyní vám dám možnost, vrátit se k Písmu.

Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl.

A aj, žena v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti.

A stojeci z zadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírat, a líbala nohy Jemu, a mastí mazala.

Užrev . . . farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě tak: Byť tento byl prorok, . . . (Rozumíte tomu?) Byť tento byl prorok, vědělt' by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest.

¹¹⁸ „Kdyby On byl prorokem.” Vidíte? Na tohle Ho tam měli.

I odpověděl Ježíš, dí jemu: Šimone, mámt' něco pověditi. A on pravil: Mistrě, pověz.

Dva dlužníky měl jakýsi věřitel. A jeden dlužen byl pět tisíc mincí, a druhý padesát.

A když neměli—když neměli, odkud by zaplatili, . . . odpustil jim oběma. Pověziš mi tedy, který z nich více miloval jej?

I odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, . . . kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil.

A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidiš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nedals: ale tato svými slzami smočila nohy mé, a vlasy hlavy své vytřela.

Nepolíbils mne, ale tato, jakž jsem všel. . . nepřestala líbat noh mých.

Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato masti mazala nohy mé.

Protož pravím jí: . . .

Protož pravím tobě: Odpuštění' jsou jí hříchové, byli mnozí, neboť milovala mnoho. Komu' se pak málo odpouští, málo miluje.

I řekl jí: Odpuštění' jsou tobě hříchové tvoji.

Tedy začali, kteříš tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i hříchy odpouští?

I řekl k ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

¹¹⁹ Víte, musím předeslat, že je tu něco špatného. Ten obrázek jaksi nevypadá dobře. Můžete prostě říci, že tam nějaká maličkost není v pořádku. Co by tento farizej mohl od Ježíše chtít? Nic pro Něj neměl. Nenáviděl Ho. Farizejové neměli Ježíše rádi. Proč by Ho tedy zval, jako hosta, na večeři, když Ho nenáviděl? Lidé obvykle zvou jeden druhého na večeři, když se mají rádi. Ale tento farizej Ježíše pozval a to nevypadá dobře, že ne? A právě někde na tom příběhu je něco podivného. Takže nyní nespěchejme. A na malou chvíli se na tento příběh podívejme. Vezměme to trochu na způsob divadelní hry. A nechme nás—nechme nás to rozmyslet. Je na tom něco falešného.

¹²⁰ Vy víte, že lidé mají některé věci společné. Víte, že lidé, kteří milují Pána, chodí rádi do kostela, protože oni—oni mají něco společného. Oni—oni. . . Máme pro všechno stejné důvody. Přicházíme sem, protože jsme všichni věřící v tom—tom způsobu uctívání. Věříme v Božské uzdravování, to je důvod, proč sem přivádíte své nemocné. Nechodíte tam, kde nevěří v Božské uzdravování, aby—aby obdrželi uzdravení. Chodíte na místa, kde věří v Božské uzdravování. A my věříme v uctívání Pána v Duchu. A to je to, proč sem přicházíte, abyste měli. . . To je společenství.

¹²¹ A teď, jak často říkávám, je to, jako když vezmete mrňavou holčičku, která stále dokola sleduje svoji babičku. Dávejte pozor. Je zde něco špatného. Je zde příliš velký rozdíl v jejich věku. Jedna je malá šestiletá a druhé je sedmdesát. Je zde něco špatného. A teď, mohla by být babiččíným mazlíčkem, vidíte,

mohla by být. Nebo, víte, babička má možná kapsu plnou sladkostí. Takže je zde něco, důvod proč to malé děvče... Proč? Nebude si hrát s dětmi; pořád sleduje babičku. Je na tom něco, něco zajímavého. Protože malé děti se obvykle baví s malými dětmi. Malé děti si hrají s malými dětmi. Bible o tom mluví v Izaiáš, jak si malé děti hrají na ulicích.

¹²² Tak tedy, vezměte si Německo. Viděl jsem malé Američany a malé Němce, je všechny, hrající si společně. Malý Němec by žvanil německy a malý Američan mluvící anglicky, ale budou si hrát společně. Byly to děti. Měly společné věci.

¹²³ Mladé ženy mají něco společného. Stýkají se s mladými ženami. Mluví o svých chlapcích a—a jiných věcech. Ony, ony se stýkají jedna s druhou.

Střední věk, oni mají něco společného.

¹²⁴ Staří lidé mají něco společného. Vezměte si ty—ty starší ženy, ony mluví o, o starších ženách. Mají něco společného, o čem mluví.

¹²⁵ A máme různé kluby jako například Kiwanis. V Kiwanisu se scházejí muži z města a mluví spolu. Mají něco společného, co je zajímavé, jako společenské záležitosti města. Chtějí přijít na to, jak tomu udělat nějakou—nějakou lepší atmosféru a jak by se mohli postarat o chudé a tak dále, vidíte, tak oni—oni mají shromaždiště. Mají společné zájmy. Chtějí mluvit o těchto věcech, tématech, o kterých si přejí hovořit.

¹²⁶ Jak dříve maminka říkávala, ona říkávala: „Ptáci stejného peří jsou v hejnu spolu.“ To, v tom celém je spousta pravdy. Vidíte? Vezměte si... .

¹²⁷ Neuvidíte kánata a—a holubice, aby se přátelily. Rychle se jeden od druhého distancují. Proč? Nemají si o čem povídat. Tak tedy, káně s kánětem by si mohlo povídat třeba o staré mršině.

¹²⁸ A stejné je to s hříšníky. Mluví o velkých tancovačkách a večírcích, na které se chystají, kánata, tak ona—ona ráda mluví o těchto věcech.

¹²⁹ Ale holubice nemůže. Nezajímá se o—o tu starou mršinu; ať si tam leží. Ale, nemůže to ani cítit. Vyhýbá se tomu. Vidíte? Tak je to. Křesťané mluví o užitečných věcech a dobrých věcech; a hříšníci mluví o sprostých věcech a špatných věcech a zpívají špatné písně.

¹³⁰ Dokonce, tady v naší Americe je to tak velmi hanebné, až dokonce lidé odtamtud chtějí vědět, co to máme v této zemi za ženy. Říkali: „Všechny naše písně o našich ženách jsou sprosté písně. Máte tam vůbec nějaké pěkné?“

¹³¹ A jistá organizace tam měla shromáždění. Inzerovali to v novinách, když jsem tam byl. A museli přinutit mladé dámy, aby si daly bundy na nohy, aby si je mohli vyfotit, aby se ty

noviny uchránily před neslušnými obrázky; měly na sobě šortky, z jedné z našich velkých náboženských organizací, a přišly do Německa. Ale! Káňata! Tak je to. Ptáci stejného perí jsou v hejně spolu. Je to moc špatné, ale je to pravda.

¹³² Tak tedy, jsme doma, přátelé, a rádi bychom mluvili po domácku. Rádi bychom—rádi bychom mluvili k domácím. A, nyní, to je důvod, že nemají žádné společenství.

¹³³ Ani ve dne, ani v noci žádné společenství. Když den přichází, noc téměř prchá. Ale noc nemůže přijít a zhasnout—zhasnout denní světlo. A den. . . Denní světlo a noc nemohou přijmout stejný čas. Nemohou existovat stejným postupem. A světlo je o moc silnější než—než—než temnota; temnota se rozptýlí.

¹³⁴ Všimli jste si toho? Pavouci, pavouci—černé vdovy, hadi a všichni ostatní jedovatí živočichové, plazi, oni se přihrádají a plazí v noci. Proč? Jsou z temnoty. Jsou z království temnoty. A nescházejí se ve dne s drozdem a rozdílnými věcmi, protože jsou z temnoty. A jejich působení je temnota. Jsou to odporné věci. Jejich život v nich je odporný. Pokud vás uštknou, mohlo by vás to zabít, jestliže nebudete mít včas nějakou pomoc. A oni—oni mají společenství v temnotě.

¹³⁵ To je důvod, proč dnes lidé, většina z nich, polovinu dne spí a běhají kolem celou noc. Vidíte? Jejich. . . Je to temnota. Když se páchá zlo, je to ve tmě.

¹³⁶ Ale Ježíš řekl: „Vy jste děti Světla. Chodte ve Světle a nebudete chodit v temnotě.” Ten, jenž chodí ve tmě, neví, kam jde. Nevidí, kam jde. Ale člověk, který chodí ve Světle, ví, kam jde. Mohli jste mít spoustu poklesků, ale vy směřujete k domovu. To je jedna jistá věc. Víte, kam jdete, protože kráčíte ve Světle.

¹³⁷ Ale, to společenství, ten farizej, který pozval Ježíše. Ta první věc, chci, abyste věděli, co znamená farizej. Farizej znamená „herec”. Když najdete řecké slovo pro farizeje, tak to znamená „někdo, kdo hraje”. Nemám to rád.

¹³⁸ Herci! Máme toho v Americe příliš mnoho, herci předstírají, že jsou něco, když nejste, hrají si na něco podobného, když nejste.

¹³⁹ Jako říkával kongresman Upshaw, říkával toto staré heslo: „Vy—vy zkoušíte být něčím, čím nejste.” Tak je to. Zkoušíte se chovat jako někdo jiný a nedostali jste co proto, být.

¹⁴⁰ Například naši Američané v Hollywoodu. Když se tam dostanu, nalézáte tam tak mnoho lidí, kteří jsou herci. Stojí tolikrát před kamerou, až, když se dostanou na ulici, hrají nějaké neosob-. . . nebo nějakou osobu či osobnost z minulosti. A vyjdou na ulici a zpozorují, že sami stále hrají. Farizejové! A to není jen v Hollywoodu. Máme to i v Jeffersonville. Příliš se díváte na televizi. To je, co je otázkou. Tak je to. Tak je to. Herci, farizejové, zkoušejí se chovat jako něco, čím nejste, předstírají.

¹⁴¹ Nenacházíte je jen kolem na ulicích. Nacházíte to i na kazatelně. Někteří přicházejí na kazatelnu a začnou takovým tím kazatelským hlasem: „Dobře, řeknu vám, bratři,” týž kazatelský hlas, zastupující. Farizeji! Pokrytče! Mluvte jak mluvíte na ulici. Nepokoušejte se něco přidat. Nenávidím pozorovat, když se někdo snaží něco přidat.

¹⁴² Mnoho sester někdy, vy víte, ony, mají rády muže, líčí se; jdou nahoru do jejich domů a slyšíte je říkat: „Johne, zmizni tam do kouta! Řekla jsem ti a tys nešel.”

„Ano, má drahá.”

¹⁴³ Zvoní telefon. „Ó, nazdar.” Farizejko! Ty herečko! Přestaň se tak chovat.

¹⁴⁴ Buď sama sebou. Chovej se normálně, přirozeně, lidé si tě budou více vážit. Nesnaž se chovat jako někdo jiný, jímž nejsi. Buď sama sebou. Ale, všechno to líčení se, farizejství, jednat jako někdo jiný, když to nejsi. To nemám rád. Nikdy nevíte, co si máte o takovém člověku myslet. Nevíte u něj, na čem s ním jste. On sám neví na čem je. Protože on je něco, jedno ve svém srdci a něco jiného ve svých ústech, je tedy jakýmsi hercem. Já to prostě nemám rád. Zdá se to být právě příliš mnoho věcí, které nejsou správné, předstírání.

¹⁴⁵ Ale, americký národ, nechte ta malá děvčata vyjít sem a vidět tyto—tyto, některé z těchto žen z Hollywoodu, některé takové se vulgárně oblékají. První věc, kterou poznáte, když je zde venku na ulici, je to stejná věc. Herci! Farizejové! Tak je to.

¹⁴⁶ Pak vidíte někoho, jakéhosi kazatele, který prochází zemí s duchovním úřadem. A vy zjistíte, že sem přichází nějaký herec, farizej, který zveličuje, napodobení. Je to na každém kroku. Herci! To je příliš špatné. Proč prostě nejste sami sebou? Bůh si vás bude více vážit. Prostě buďte. . . Přesto každý ví, jací jste. Váš život říká, co jste, tak nepředstírejte.

¹⁴⁷ Co chtěl tento farizej od Ježíše? Nemohu si to vysvětlit. Co chtěl od Ježíše? Nenáviděl Ho. A zde je, nyní má velkou večeři.

¹⁴⁸ A ó, ale, mohu to vidět, prochází se tam a zpět po velkých chodbách ve svém domě. Jak se mohou tak produčirovat! Chodí tam a zpět, mne si své buclaté tlustoučké ruce, víte, a na všech prstech má velké diamantové prsteny. Říká: „Nuže, už je pomalu čas na můj večírek. Hm.” Naparfémované pokoje a jeho perské koberce na podlaze! Přechází sem a tam, ten velký tlustý buclatý farizej přechází sem a tam a říká: „Dobrá, nyní, kdybych se tak teď mohl nějak zabavit. Kdybych tak něco našel! Honit, víte, jsem známý muž. A jsem zadobře s celou tou—tou—tou vrchní skořápkou.” Jú! Jé!

¹⁴⁹ Vrchní skořápka? Vrchní skořápka, to je to, čeho si dnes lidé hledí. Proč se starám o vrchní skořápkou? Chci vědět, co si

Ježíš přeje, abych byl. Nepečuji o vrchní skořápku. Ať se oni starají sami. Oni jsou kánata, farizejové, hrající. Nechte je být. Ježíš řekl: „Jsou to slepí vůdcové slepých.”

¹⁵⁰ Jeden muž mi napsal dopis z Německa, řekl: „Přijed' sem a ať mu dají nějaký—nějaké pytle lidem přes hlavy a pak ať mi pozná, co s nimi bylo v nepořádku, pak by—by se mnou mohl mluvit.”

¹⁵¹ Řekl jsem: „Řekněte té staré lišce: „Dnes vyháním ďáblы a zítra dokonám.” Amen. Amen. Dábel! Herec!”

¹⁵² No prosím, procházející se sem tam, říká: „Víte, já tu mám nejvyšší hodnost v tomto městě. Mé slovo má v Kiwanis váhu. A v chrámě ke mně všichni vzhlíží. Já jsem „dr. Farizej, Otec.” Já zde hodně znamenám. Já jsem získal spoustu peněz. Každý to ví. Bydlím v panském domě. Každý mě zbožňuje. Ó!” [Bratr Branham luskl prsty—vyd.] „Proč jsem o tom nepřemýšlel?” Mohu ho vidět, jak si mne ruce. „Já vím, co udělám. Já vím, jak všechny dostanu na svůj večírek a bude se o mně mluvit po městě.”

¹⁵³ To „já, já, já, já, já, já,” víte, to je jakási choroba, kterou dostává tak mnoho lidí. „Já udělám. Já jsem udělal. Já budu.” Zbavte se toho „já”. Kam v této záležitosti náleží Ježíš? „Já udělám.” Chápete? „Já udělám” a „já budu mít” a „já řeknu.” A „já, já, já, já,” to je vše, o čem přemýšlejí.

¹⁵⁴ On řekl: „Dobře, proč jsem o tom dříve nepřemýšlel?” V pořádku. Světlo mu v mysli, věděl, co udělá. Tak ano, je dlouho, příliš pozdě. Vidím, jak slunce zapadá.

¹⁵⁵ A tam někdo je, kolem stojí velké davy lidí. A oni . . . Vidím toho chlapíka stojícího na špičkách, hledícího přes dav. A všichni sedí bez dechu. Poslouchají Slova přicházející ze rtů toho Muže, který: „Nikdy předtím člověk nemluvil jak tento.” On je učitelem.

¹⁵⁶ A vidím toho spěšného posla z toho farizejova domu. Obdržel příkaz, pospíchat. Cestoval celý dlouhý den, možná dva nebo tři dny, přichází cestou z dolní Palestiny, míří do severní části, pokouší se hledat Ježíše. Tak, nakonec pokračuje k Němu; přichází pozdě. Je udřený, soužený. Jeho nohy jsou celé plné prachu.

¹⁵⁷ Je jen poskokem v domě svého pána. To je to, čím byli. Měli prostě poskoky, kteří pro ně pracovali, dělali pro ně špinavou práci a všechno.

¹⁵⁸ Potom, on—on strpí všechno to soužení. Stojí tam na špičkách a „Jé! Nakonec jsem Ho našel; pro svého pána, farizeje.” Tak on . . . zatímco hledí. Po chvíli Ježíš přerušil Svou promluvu a začal se modlit za nemocné.

¹⁵⁹ Mohu vidět, jak ten spěšný posel přichází, lokty si razí cestu davem. Zkouší se dostat tam nahoru. Do někoho vrazil. Možná to byl—možná to byl Natanael, nebo to byl Filip? Nevím, nebyl jsem tam. Ale, přesto, on . . .

Na okamžik to trochu zdramatizujme.

¹⁶⁰ Vidím ho, jak do něj vrazil a říká: „Pane, vidím vašeho Mistra. Mám pro Něj důležitý vzkaz od svého pána. Mohl bych s Ním mluvit?”

¹⁶¹ Nuže, nejprve mu Filip vůbec nevěnoval pozornost, protože tam byla spousta lidí, tlačících se k Ježíšovi a přejících si, aby On položil ruce na jejich děti a podobně. A—a on měl vhodnou chvíli, aby ty lidi zadržoval.

¹⁶² Tak, vidím ho jak jej zase dohání a říká: „Pane . . . mám velmi důležitou zprávu od svého pána pro vašeho Mistra. Mohl bych s Ním jen na chvilku promluvit a dát Mu tento vzkaz? Pak půjdu.”

¹⁶³ Nuže, vidím, jak ho Filip nakonec dostal tam nahoru. Říká: „Mistře, zdá se, že tento muž přichází z jiné země, přichází od nějakého velkého muže a má pro Tebe vzkaz.”

¹⁶⁴ A já vidím toho spěšného posla, jak se Ježíšovi poklonil. A Ježíš zdvořilým způsobem pokynul kurýrovi Svojí hlavou. Řekl: „Mistře! Můj pán, farizej Šimon, pořádá ve svém domě veliký večírek, je to velmi známý muž. A pořádá velikou večeři, a, ó, on může uspořádat skutečně dobrou večeři. Všichni to víte. A on Tě zve, abys přišel a byl jeho hostem při večeři tehdy-a-tehdy.” Dobře, slyším . . .

¹⁶⁵ Co byste udělali vy, kdybyste tam stáli? No udělali byste zřejmě stejnou věc jak udělali oni. On řekl: „Ó, ne Pane. Ne. Snad nechceš jít k tomu farizejovi. Nemá pro Tebe žádný význam. Podívej se na ty tisíce nemocných lidí zde. Tedy, všichni touží po tom, aby se Tě dotkli, Pane. Nemáš čas, abys šel tam k tomu starému tlustému farizejovi. Nu, on—on je pořád zahrnutý v penězích. A on—on—on Tě nepotřebuje. Proč bys tam měl chodit. Nechod', Pane.” Slyším Filipa, jak říká: „Nechod', Pane.” A slyším Natanaele a Petra a ostatní, jak říkají: „Ó, Pane, nechod'. Nedělej to. Ten farizej Tě nepotřebuje. Proč, je to jen . . . On má . . . Využívá Tě jako trumf. On—on—on něco skrývá v rukávu. On—on na Tebe chystá nějakou boudu.” A to byla pravda.

¹⁶⁶ Ale, navzdory všemu, kdykoli je můj Pán pozván, tak On jde. Řekl: „Řekni svému pánovi, že toho-a-toho dne a té-a-té hodiny tam budu.”

¹⁶⁷ A ten spěšný posel se poklonil a vydal se na cestu zpět, utíkal zpět, aby to sdělil svému pánovi. Proč to dělá? Co ho přimělo to udělat, prostě přinést ten vzkaz? A stát před Knížetem všech knížat a mít u Něj slyšení; měl rozhovor s

Králem Slávy a promarnil svou příležitost. Je tak zaujat věcmi tohoto světa, obchody svého pána, až se prostě nechopil své vlastní příležitosti.

¹⁶⁸ Ó, jak rád bych byl na jeho místě. Chtěl bych se někdy dostat k Ježíšovi. Denně chodím za vašimi starostmi. Ale nikdy Ho neopustím, když jsem v Jeho Přítomnosti, dokud Jej neuctím.

¹⁶⁹ Proč ten kurýr nepadl na kolena a neřekl: „Tak tedy, Pane, první věc, kterou chci udělat, vím, že stojím ve Tvé Přítomnosti a mám Tvoji péči: odpusť mně, hříšníkoví.“ To je to, co měl udělat. To je to, co bych udělal já, věřím tomu. Vy ne? Věřím, že bych Ho požádal o odpuštění. „Pane, buď mi milostiv. Jsem hříšník. Jsem bez naděje, bez Boha. Jsem jen poskokem ve farizejově domě. Odpustíš mi?“ Ale, on ne, udělal něco úplně jiného. Musel se starat o občanské věci tohoto světa, občanské právo.

¹⁷⁰ A nemyslíte, že se příliš nezajímáme o věci, jako jsou tyhle? „Ó, musíme vyleštit auto.“ Nebo: „Nemůžeme jít v neděli do kostela.“ „No! Ó, vím, že Ježíš přijde do kostela, ale já nemám čas, abych tam zašel. Pokud—pokud dnes nestihnu vyměnit olej, mohou se mi zítra zadřít ložiska.“ Ať se zadřou! Raději budu mít zadřená ložiska, než aby se má duše po celou Věčnost vláčela peklem. Nepromarněte svou příležitost. Je dána každému muži i každé ženě na tomto světě, denně, jak toto, ale oni promarnují svoji příležitost.

On ji také promarnil. Tak to s ním bylo.

¹⁷¹ Ale musíme se starat i o jiné věci. Musíme se starat o děti. „Nemůžeme jít do kostela, protože bychom museli vypravovat spoustu dětí.“ V každém případě je vezměte. „Nuže, ti—ti sousedé by něco řekli.“ Co se staráte o to, co říkají sousedé?

¹⁷² Využijte každou příležitost, abyste se dostali k Ježíšovi. To je ta hlavní věc. Nenechte se zaneprázdnit záležitostmi světa. My věnujeme spoustu času těmto věcem. Udělejte si k Němu cestu. A když se tam dostanete, vylejte Mu svoji duši.

¹⁷³ Ne abyste řekli: „Pane, budu Ti sloužit příští rok, pokud mi dáš Kadilak místo toho Forda. Pane, udělám *tohle* a *tohle* a *tamto* a *tamto*, jestliže Ty uděláš *to-a-to*.“

¹⁷⁴ Přijď, řekni: „Pane Bože, nejsem dobrý; není ve mně nic dobrého. Odpusť mi. Jsem hříšník.“ Takhle byste to měli udělat. Neudržujte odstup a nebud'te herci, farizejové. Nezapývejte se mnoha občanskými věcmi, takovými bezvýznamnými věcmi, které nic neznamenají. Vaše auto a vše, co máte, hyne. Starejte se o svou duši. Stavějte ji na první místo.

¹⁷⁵ Vzchopte se, dokud se to ve vás pevně neusadí: „tak postupuje veškeré porozumění,“ nervóza sestupuje do vašich srdcí a cítíte, jak vám On slíbá všechny poskvrny. Pak, bratře, ti nikdo nebude muset říkat, co máš dělat potom; budeš vědět, co máš udělat, ano, pokud se Jej jednou dotkneš. Nikdo nemůže být

v Jeho Přítomnosti a mluvit s Ním a odejít a být tím stejným člověkem. Vždy vás to změní. Když s Ním mluvíte, je tu dojem, který zasáhne vaši duši, na který nikdy nezapomenete.

¹⁷⁶ Jak si pamatuji na první rozhovor s Ním! Bylo mi dvacet dva let. Styděl jsem se s Ním hovořit. Napsal jsem Mu dopis. Chtěl jsem jej připevnit v lese na strom, aby si ho mohl přečíst. Tak jsem se styděl za svůj život. A myslel jsem si: „Nuže, možná, že neprojde kolem toho stromu, ale možná, že mě uslyší, když k Němu budu prostě mluvit.“ A sedl jsem si a řekl jsem: „Pane Ježíši, chtěl bych s Tebou chvilku mluvit. Jsem ten nejhorší člověk na světě.“ Odešel jsem jako jiný člověk. Vidíte, tak je to. To je váš přístup k Němu. Uvědomujete si své potřeby.

¹⁷⁷ Ale problém je v tom, že jsme příliš dobří. Cítíme, že Jej nepotřebujeme.

¹⁷⁸ Musíte cítit potřebu Ježíše. Musíte si uvědomit, že On je—že On je vaší jedinou nadějí. Musíte být tak žízniví, že jste připraveni zemřít, pak se k Němu dostanete. Nepředstupujte s nějakými občanskými otázkami. Přicházejte s potřebou své duše. Přijďte Mu říci, o čem to celé je.

¹⁷⁹ Spěšný posel právě odešel. „Ó, teď je to celé pryč.“ A je příliš spokojen. „Jo, já—já jsem splnil příkaz svého pána.“ Můžete splnit příkaz vašeho šéfa v práci. Můžete plnit pří—příkaz svého manžela, pokud jde o změnu záclon či čehokoli jiného v domě. Ale co Ježíšova přání? Modlete se! Určitě. Tak je to. Dostaňte se k Němu.

¹⁸⁰ Tak tedy, příští věci, kterou vypátráme, zjistíme, jak pokračuje. Tak tedy, v Palestině, když se bavili, pouze bohatí... Museli byste být jednou na východě, abyste po—poznali východ. Pak budete mít na různé věci jiný pohled, pokud byste tam někdy byli a viděli jejich zvyky.

¹⁸¹ V Palestině, způsob jak jedí, jak chystají *takhle* velké dorty. A v Palestině si nesedíte, když jíte.

¹⁸² To by bylo dobré pro vás děti. Jako třeba pro tuhle malou holčičku sedící tady vpředu v modrých šatečkách s malou růžovou mašlí. A, víte, mnoho—mnoho času, tamty děti si rády lehnou *takto* na paže a jedí. Vidíte? Víte, ono je to možná správné. Jo, je to správné. Maminka si myslí, že je to správné, tak tedy, ale, a to prostě není naše etiketa, to je Palestina. Oni nejedí na... Oni nejedí na—na židli, nesedí na židli. Leží na pohovce a jedí. Tak, mají tedy přichystaný velký stůl a připraví si pohovky, asi *takto*, našikmo po celé délce. A každý muž, místo aby...

¹⁸³ Něco na způsob *tohohle*. Nachystají ty pohovky asi *takhle*. [Bratr Branham opouští kazatelnu, vytahuje židli a lehá si vedle ní, aby to ukázal—vyd.] A když jdou jíst, tak si lehnou asi *takhle*; zvednou ruce asi *takhle* a *takto* jedí. [Bratr Branham je stále mimo kazatelnu, ptá se dětí.] Tak tedy, vy byste tak rády

jedly, že ano? Hmhm. [Bratr Branham zasunuje židli zpět a vrací se na kazatelnu.] A takhle tedy Ježíš a oni tehdy jedli. Tak tedy, takhle tam leží a jedí.

¹⁸⁴ A, ó, ti ale mají příjemné jídlo! Ale! Skutečně si dovedu představit toho farizeje, jak se klade k jídlu, velice, protože, vzpomeňte, on byl bohatý muž. A dostal kus z každého jehněte, které bylo nabídnuto jako oběť. Ano, pane. Chlapci tam zastrčili vyvétvovací háky a co přinesli, patřilo knězi. A on skutečně mohl. . . Opravdu měl peníze. Byl mužem, který měl bohatství. Nebyl to žádný nemajetný člověk. Patřil k té snobské skořápce.

¹⁸⁵ Ale pozval nemajetného člověka. Proč? Ten pokrytec si z Něj chtěl udělat legraci. Slyším ho, jak říká: „Nyní jde všechno podle plánu. Ten svatý povaleč řekl, že On přijde na mou večeři. Ha-ha-ha-ha! Chtěl bych vědět, co si o tom pomyslí farizej Jones? Také Jej nenávidí. Copak to nebude švanda? Tak tedy, On tvrdí, že je prorokem.” [Prázdné místo na pásku—vyd.] „Ha-ha-ha! My víme, že On není. Tak si z Něj udělámě švandu, až On přijde. [Bratr Branham poklepal devětkrát na kazatelnu—vyd.] To bude legrace.

¹⁸⁶ Takhle si to představoval. Velmi málo bohatých lidí si dnes udělá čas na Ježíše. Jsem tak šťasten, že On myslí na chudé. Neříkám, že jsou všichni bohatí takoví; někteří Jej milují. Zajisté takoví jsou. Ale vezměte si muže, když má domy a půdu a auta a všechno; on—on je tím tak zaneprázdněn, že na Ježíše nemá čas. A tak se stýká s takovou třídou lidí, která prostě nemůže Ježíše přijmout. Halelujah! Dnes jsem o tom přemýšlel. Muž s vysokým společenským postavením, jak by mohl padnout na kolena a plakat a prosit Boha? Kdyby šel na ulici a svvědčil? To by zruinovalo, to by zničilo jeho společenské postavení. Koho zajímá společenské postavení? Chci své postavení ve Slávě. Amen. Jméno v Knize Života. To je to, co chci. Nikdo se nezajímá o tvé staré společenské postavení? Vezmi si svou vrchní skořáčku. Stejně budeš vpálen do skořápky, v každém případě, tak pokračuj.

¹⁸⁷ On je: „Co bych já. . . Ó, neprijdou snad všichni z města? Ha! Víte, ti chudí lidé tam, ti věří v takové věci jak Toto. Všechno kolem mého domu, ó, všechny noviny jsou toho plné. Řeknu vám, já z toho snad puknu.” Jo.

¹⁸⁸ Víte, takový typ ducha ještě existuje. Ó, jistě. Pýcha! Ó, je to prokletá věc, tahle pýcha.

¹⁸⁹ „Ó, obléknu si své nejlepší kněžské roucho. A budu. . . moji sluhové.”

¹⁹⁰ Ó, měli byste vidět, jak oblékli ty sluhy. Ale, oni—oni. . . Někdy sem přivedou Indiány, jsou to skuteční aranžéři. Dali si malé zvonečky na špičky bot a ta jejich nádherná roucha. Jen když chodí, to—to zní jak hudba. A nosí mísy plné výborných

kousků jehněčího a podobně a přinášejí to asi *takto*, jednu ruku takhle za zády. A jejich špičky se pohybují a vyluzují hudbu. Přicházejí a servírují to tak, proč, i kdybys neměl hlad, stejně bys ho dostal. Oh, jak to krásně voní! Jak to jen mohou tak dobře uvařit a připravit!

¹⁹¹ A on řekl: „Víte, je právě ten roční čas, kdy můj... Nevěřím, že to budu mít v domě, protože mě jich příliš mnoho nemůže vidět v mém nejlepším domě.” Vidíte? Pokrytec! Farizej! Herec!

¹⁹² Dnes spousta lidí musí jít do kostela, aby ukázala své náboženství. No teda! Tak je to. „Půjdu do kostela. Budu v kostele velmi dobrým člověkem a lidé si budou myslet, že jsem opravdu nábožensky založený.” Ty farizeji, herče! Ježíš tě stále vidí. Ví, kde jste. Ví vše, co děláte.

¹⁹³ A pak jde dolů, víte, a řekne: „Jen to přemístím ven—ven na verandu, ven na dvorek. A vy víte, jak velké hrozny tam mám, ty velké, skvělé, bílé. Ó, jsou tak lahodné. Tak, správně jsem to načasoval. Jsou plné. Úroda už dozrává. A ta vůně, to aroma táhnoucí se tudy, nebude to překrásné! A tam připravím svůj stůl a všichni lidé budou chodit kolem brány a rozhlížet se.”

¹⁹⁴ Tak to východňáci dělají, vždy, zírají na něco, co se zrovna děje. Vy nemusíte... Dav, shromáždit dav; prostě tam jdou a něco uvedou v chod. Jdou všichni. Každý tam určitě bude přihlížet, víte.

¹⁹⁵ Řekl: „Ó, okolo mých bran a všude budou stát lidé. A, víte, příští rok se o mně bude mluvit po celém městě. Já budu! Já budu! Ó, tím—tím—tím se budu honosit, vidíte. To ze mě něco udělá.”

¹⁹⁶ Kdo se o „mě” zajímá? Měli byste myslet na Ježíše, ne na to, co budete, když se stanete křesťany. Ale co uděláte pro Krista, až se stanete křesťany? „Budu chodit do kostela. Připojím se. A budu pokropen,” nebo cokoli uděláš a vezmu vás do kostela a potřesu rukama. A zapíšu své jméno do knihy a budu považován za jakéhosi—jakéhosi lepšího člověka. Budu považován.” To je vše, pro co jsi přišel ke Kristu? Styď se. Herče! Farizeji!

¹⁹⁷ Já přicházím ke Kristu, abych viděl, co bych pro Něj mohl udělat. Musím pro Něj něco udělat. Chci, aby On byl lepší. Ať Jej lidé vidí.

¹⁹⁸ Nedávno přišla do jistého města jistá uzdravovací kampaň. „Muž hodiny,” obrázky v novinách, na zdech a na všem kolem a Ježíšovo Jméno nezmínili ani jednou. Řekl jsem: „Kde do toho vstoupí Ježíš? On je mužem této hodiny! Muž se srdcem pro lidi! Božím mužem pro *tohle* a Božím mužem pro *tamto*.” Řekl jsem: „Kde je Ježíš? Myslel jsem si, že On je tím Mužem hodiny. Myslel jsem si, že On je Mužem Božím. Kde tedy je?” Nejsou nic jiného než banda herců, farizejů. Amen.

199 Všimněte si. Ó, chystá se uspořádat něco velkého. A říká: „Pak, v noci, až já—já zažehnu svíčky a tak dál, tak je pověším sem ven. A všichni ti vojáci, co tu budou stát, stráže s... sluhové s pochodněmi, nebude to překrásné!” A nyní, ó, mnul si ruce a tak dál!

200 A pak se konečně přiblížil den té—té velké hostiny. Nyní už to bude připraveno. Už jsou všichni připraveni. A za chvíli již slyším zvonky a cinkání a tamhle přichází Dr. Ph.D., F.D., *tak-a-tak*, D. Jones, farizej, velký přítel. Když tam dojely triumfální vozy, zastavily, víte. Tito bohatí lidé mají vždycky kolem sebe hordu poskoků. Někdo vyjde a vezme jeho koně a odvede je do stáje a nakrmí a vyhrěbelcuje je. A pak je pozván do domu.

201 Tak tedy, v Palestině, první věci, když muž vejde do domu je, hodně lidí v—v—v tamtěch dnech přicházelo pěšky. Jejich jediná možná doprava byla chůze a—a—a chůze po cestě. Měli roucha a ta roucha sahala dolů k chodidlům. A nohy byly obuty do sandálů. A spodní oděv sahal ke kolenům a byl ušřízen přesně u kolen; Myslím ten spodní oděv, pod rouchem. A muž, když tak chodil nebo—nebo kdokoli, když takhle chodil, roucha se pohybovala a zametalo prach. A ten prach se usazoval na kolenou a od kolen dolů a oni byli skutečně špinaví. To je to, jak Ježíš mluvil o mytí nohou. Chápete? Oni... Byl to zvyk, protože byli... Jejich nohy byly špinavé.

202 A toho dne projelo Palestinou mnoho karavan. Cesty nebyly jak naše betonové nebo olejované. Byly to staré prашné hrbolaté drsné kamenité cesty, jak nějaké staré venkovské cestičky. A procházela tudy tažná zvířata, ten—ten zvířecí trus padal na cestu a ptáci si v tom zobali a roznášeli to a pak se to rozpadlo v prach. A když jste pak šli v tom dlouhém rouchu po té hrbolaté drsné cestě, nuže, ta špína se přichytávala na vaše—vaše nohy a smrdělo to, strašně to smrdělo, jak ve stáji nebo tak něco. A když člověk přišel do—do domu, bylo zvykem nejprve mu umýt nohy.

203 Ted' vám ukážu, jak se to dělalo. Pojd' sem bratře Neville, já—já—já bych to ted' rád ukázal a předvedl, jak to dělali. Ten... Pojd' přímo sem, tak, a posaď se na minutku právě sem.

204 Tak tedy, nejprve přišli do... A ten poskok s nejnižším platem z celé skupiny byl umývačem nohou. Muž, který myl nohy byl nejhorší ze všech, nejméně placený.

205 Ted' bych vám rád něco řekl. Ježíš přijal to nejnižší místo poskoka. Halelujah! To mi dokazuje, že On byl Bůh. Přijal to nejnižší místo, mýt nohy. Měli spoustu poskoků, ale ten nejnižší byl umývač nohou, umývač hnoje a všeho ostatního z jejich nohou. Byl tam tím nejnižším poskokem. A Ježíš přijal místo toho nejnižšího poskoka. Pak, vy jste tak nepřístupní, že

pro Něj nemůžete nic udělat. Ale On za vás vzal to nejnižší místo. Byl umývačem nohou. Přemýšlejte o tom. Král Slávy se stal umývačem nohou, aby ukázal pokoru a dal vám příklad, co máte dělat a jak to máte dělat.

206 A vy se nazýváte křesťany a jste tak upjatí, že byste se nesklonili a nepotřásli rukou žebrákovi na ulici a nepohovořili s ním o Pánu. Ó, jste tak dobří.

207 Zjistíme, že v nás toho dobrého moc není, když si představíte, že se On stal poskokem, který myje nohy, tím nejnižším. On byl skutečně, v srdci, tím nejnižším. Byl srdcem Boha a stal se tím nejméně placeným, umývačem nohou, poskokem. Hm! On, Jenž byl veliký, se stal nulou, aby vás mohl vykoupit a učinit vás velkými.

208 Víte co? Tohohle jsem si všiml na svých cestách. Obvykle zjistíte, že velcí muži jsou malými muži. Když jdu kolem, kde jsou velcí muži, skutečně velcí muži, a vím, že, že jsou velkými muži. Ale když je opouštím, přimějí vás myslet si, že jste velkým mužem; oni nejsou ničím. Ale vezměte si nějakého mrňavého, který neví nic, ale myslí si, že je středem všeho. Nemá nic, s čím by začal. Velcí muži jsou malými muži. Nikdy se nechlubí, ani nepřijímají nějaké pocty. Oni činí, že cítíte, že jste velkými. To je velký muž.

209 A zde, ten největší muž, největší ze všech mužů, kterého Bůh projevil v těle, se stal umývačem nohou, poskokem, s pokorou. Král celé Věčnosti, vši Slávy, Stvořitel nebe a země, umýval hnůj z mužských nohou.

210 Pak si myslíme, že něco jsme. Oblékneme se do obleku za padesát dolarů a . . . Ó Bože, buď nám milostiv! Myslíme si, že někým jsme, když kráčíme s hlavou v oblacích: „Ó, patřím k určité církvi. Jsem tak dobrý jako kdokoli jiný.“ Ó, vy ubozí, špatní, bídní, pok. . . farizejové! Jste jenom herci. Nemáte spasení. Dokažte to, že jste se smířili. [Bratr Branham klepe pětkrát nebo šestkrát na kazatelnu—vyd.] Tak je to. „Ó, poslal jsem minulý rok šek na padesát dolarů na dobročinnost.“ Koho to zajímá? Bůh se na tohle nedívá. Hledí k tvému srdci. Chováte se, jako byste něco byli. Nikdy vás za to nekáral. Ale proč tedy nejdete a něco neuděláte? Jen hrajete.

211 Zde, první věci, kterou udělali, když tam někdo vešel, dostal. . . Vešel do domu, pokud chtěl být skutečně přivítán, uvedl jej hostitel. Pak se u dveří potkal s poskokem a první věci, co udělal bylo, že se vyzul z bot. A on vzal asi *takto* jeho nohu, jako tadyhle a sedl si na vlastní nohy a asi takto mu tu nohu umyl. Jakmile ji pečlivě umyl, vzal ručník a utřel ji a chystal se na druhou. Vyzul mu sandály a položil je na plášť, asi takto, nahoru. Pak sáhl za sebe vytáhl krásný pár saténových sandálů, hedvábných nebo saténových. A pak bere

jeho nohu a poté, co jsou suché a svěží a všechno, všechen hnůj smytý, pak bere sandály a obouvá ho. Pokud mu nesedí, zkouší mu jiné, dokud mu nějaké skutečně nepadnou.

212 Pak byl tedy celý umytý. Cítil se poměrně pohodlně. Pak šel do malé komůrky. U dveří se potkal s tím mužem. Pak šel do malé komůrky, tam stál jiný sluha a ten měl jakousi—jakousi nádobku s olejem. Říkalo se tomu nard a byla to skvělá věc. A nalil si toho trochu na ruku a trochu na druhou a potřel si je a natřel si to na obličej a na krk. Dělal to kvůli přímým paprskům palestinského slunce, obojí muži i ženy, museli se hodně mazat. Skoro by to z vás sedřelo kůži a tak si mazali krk a tváře. A tohle. . .

213 Tak tedy, olej znečišťuje. A ten olivový olej, když tam je příliš dlouho, začne hrozně páchnout.

214 Ale oni do toho přidávali nardový parfém. A to je velice drahá věc. Ten vozili až z—z Arábie.

215 Všimněte si, růže, když růže kvete a když odkvete, zůstane tam takové malé jablíčko. Určitě jste to mnohokrát viděli, malý—malý pupínek.

216 Nyní existuje keř, známý keř, roste v Arábii vysoko v horách a oni tedy vzali ten malý pupínek, když ta—ta růže odkvete, oni to tedy vytrhnou a rozloupnou to a to nádherně voní. Jednou jsem to viděl a mohli jste si to namazat na ruce asi *takto* a jeden takový malý pupínek vydržel vonět dva týdny. Ó, je velice drahý.

217 Královna ze Sáby, když se měla setkat se Šalomounem, to byl jeden z pokladů, které přinesla, jeden z těchto známých parfémů zezdola z—z Egypta.

218 A teď dávejte pozor. A oni to dávají do toho, a, ó, je to velice drahé. A oni to tam dávají a potírají si tím svůj obličej a krk. A pak místo zápachu, když jsou umyty nohy, hnůj a nečistoty jsou z nich umyty, pak tam sedí, jeho obličej a krk celý vykoupaný. A pak mu dají ručník a on se lehce popleskává a pak se cítí svěží. Pak jde za hostitelem, potom.

219 Tak tedy, právě teď, bratře Neville, kdybys povstal. Tak tedy, řekněme, že on byl můj host. A teď, první co udělá, když jej potká, podá mu *takto* ruku a položí ji na jeho rameno. Položí ruku na *toto* rameno, asi *takto*. Dobrá, pak, když to činí, sáhne nahoru a políbí ho na krk. Pak sundá tu ruku, položí tuto ruku nahoru a tuto sem a políbí ho sem na krk. Tak tedy, děkuji.

220 A teď, když tohle udělá, je políben a je bratrem. Je přivítán. Halelujah! Může jít do ledničky; posadit se; cítit se jako doma. Je bratrem. Halelujah! Jeho nohy jsou umyty. On—on je obcerstven. Je pomazán. A je políben: „vítán.” Amen. Pak je bratrem. Mohl jít přímo dovnitř, cítit se dobře, jak vítaný, jak ve svém vlastním domě.

221 Pak jde dovnitř a posadí se a může dělat, co chce. Je přivítán. Je umyt; je čistý. Je pomazaný. Je políben „vítán.“ Když jej hostitel políbí, znamená to, že jej přijímá za bratra a je mu k dispozici vše, co je v domě. Nemusí se již více starat o etiketu. Je doma. Jde přímo dovnitř, jde do ledničky nebo si dělá, co chce, cítí se jak doma. Pak už je to v pořádku.

222 A teď, jak se to tedy stalo? Jak to tak mohlo být? Jak si ten poskok vůbec mohl Ježíše nevšimnout? Ale už je zde, sedí u večere s neumytýma nohama. Sedí v koutě. Ó, přeji si, abych mohl být tím poskokem, přeji si, abych byl na jeho místě. Tam je Ježíš, jaksi . . .

223 Ó, určitě se ujal nohou Dr. Jonese. Ujal se celého toho zbytku. Umýval je a mazal. Šimon jej políbil na uvítanou. A zde jsou, stojí tam, tak hoštění. „Ó, Dr. Jonesi, víte co? Tehdy *tam-a-tam*, onehdy, farizej *ten-a-ten* . . . Pamatujete si farizeje *toho-a-toho*? Pamatujete?“ Ó, byli tak zaneprázdnění hovorem o těch událostech, že si ani nevšimli [Bratr Branham klepe čtyřikrát na kazatelnu—vyd.], že přišel Ježíš.

224 A chtěl bych dnes vědět, jestli nás tak zajímalo, zdali jsme metodisté nebo baptisté nebo presbyteriáni, abychom si nevšimli Ježíšova příchodu. Ó Bože, měj slitování!

225 Jak bych já chtěl být na místě toho poskoka! Jak rád bych Mu padl k nohám!

226 Jak to jen mohl propást? Ó, tak moc se zajímal o to, co dělá velká církev. A Ježíš jaksi vešel.

227 Slyším Jej před Svým odchodem říkat učedníkům: „Snad abychom šli.“ Měli před sebou stovky, asi sto mil horkých palestinských cest, které museli překonat.

228 Ale dovolte, abych vám to vyličil. Ježíš vždy dodrží Svůj slib. Když On řekl, že tam On bude, tak tam On byl. Halelujah! Když jsem ležel v nemocnici a umíral, On mi dal zaslíbení, že tam On bude. Slíbil mi, že mě On uzdraví. On dodržel Svůj slib. Rekl . . . Až skončí život, až bude dobojována poslední bitva a můj věk pomine, zestárnu a budu u řeky Jordánu, On zaslíbil, že tam On bude. On tam bude. On dodrží každé zaslíbení. „Projdu skrz údolí stínu smrti. Nebudu se bát žádného zla. Ty se mnou jsi.“ Nebudu se obávat; On tam bude. Byli jsme zvyklí zpívat tu starou píseň:

Nebudu muset přecházet Jordán sám,
Ježíš zemřel, aby odčinil všechny mé hříchy;
až uvidím temnotu, On na mne bude čekat,
nebudu muset překročit Jordán sám.

229 Prošel jsem mnoha řekami sám. Byl jsem často opuštěn přáteli, přátelé a příbuzní si ze mě dělali legraci. Ale jedno je jisté, On tam bude. Až přijde čas, On tam bude. Vždy dodrží

Své zaslíbení. Sláva! Víím, že si myslíte, že jsem blázen; možná jsem. Ale On tam bude; ano, možná o něco dříve, aby si On byl jistý, že to stihne. On vždy dodrží Své zaslíbení.

²³⁰ On je tam vždy včas, právě tak jak to On zaslíbil, že On bude a oni Jej opomenuli uznat. Měli čas na všechno ostatní, ale neměli čas pro Ježíše.

²³¹ Podívejte se, až přijede náš prezident do našeho města, podívejte se, jak jej uvítají. Když by přijel prezident do tohoto města, oni... cestu od vlaku k hotelu, kde by bydlel, by posypali květinami; všude by visely prapory; kytice by byly házeny na ulici; první by šly dívky s květinami; kapely; hrála by hudba; zpěváci zpívali; vše, aby přivítali prezidenta.

²³² Ale, křesťané, Ježíš přichází a vy Ho neuvítáte. Ó, dáte Mu tu a tam malé místečko v komoře, malá komůrka vyšší na jedné straně. Stydíte se za Něj přece před svou společností. Nevyzvete Jej k modlitbě. Ó, On usedne na malé místečko v kom... Možná také nahoře v podkroví, taky by Ho mohl vzít tu a tam nahoru do podkroví. Když On přijde, vezme... „Ó, já víím, že je zde. Vklouznu do podkroví, aby mě nikdo neslyšel, jak se modlím.” Hmh. Ale, co je na tom dobré, že On přesto přichází.

„Ježíši, přijmeš Ty druhé místo?”

„Ano.”

„Přijmeš Ty třetí místo, Ježíši?”

„Ano.”

„Otevřeně, přijmu jakékoli místo Mi dáš.”

²³³ Ale, vy uvítáte prezidenta se vším všudy. Pozvete své sousedy a uvaříte velkou večeři. Uklidíte dům. Uděláte všechno. Ale, když přijde Ježíš, On přijme, co On může dostat. Vezmete Jej do starého zaprášeného podkroví, někam dolů do suterénu.

²³⁴ Vzpomeňte si, kdy jste šli někdy do kostela, předtím než jste se stali opravdovými křesťany? Asi jednou za rok. Ó, oblékli jste si své nejnádhernější šaty. To byly Velikonoce. Měli jste na hlavě malý klobouček na stranu. Stěžovali jste si, protože kazatel kázal dvacet minut. Ale On vás za to nekáral. Přijal to. Šli jste domů, převlékli jste se a řekli jste: „Chlapče, to je dost náboženství na celý rok.” Ale On se kvůli tomu na vás nehněval. Prostě to přijal. To je vše, čeho se On od vás dočkal. Někdy On od vás nedostane ani tohle. Dáváte Mu jakékoli místo.

²³⁵ Jaké místo On dnes ve tvém životě dostává, křesťane? Má On tu nejlepší část nebo Mu nabízíte jen podkroví nebo jen sem tam malou modlitbu a pak? Co vy na to? Jaké místo pro Něj máte?

²³⁶ Ježíš tam seděl, sedící zcela sám. Jeho učedníci nemohli vejít; nebyli pozváni. Všichni stáli kolem a dívali se. A tam seděl Ježíš v nepohodlí, byl cítit po Své cestě, měl špinavé

nohy, nenamazaný obličej, nebyl políben na přivítanou, prostě jen seděl na jedné straně v koutě se skloněnou hlavou. Ty starý farizeji, proč jsi Jej pozval, ty pokrytče?

²³⁷ Přesně tak je to s vaší církví. Modlete se za probuzení; když přichází Duch Svatý, odstrčíte Jej, nikdy Ho nepřivítáte. Někdo je uzdraven nebo něco jiného nebo naplněn Duchem Svatým, jdete kolem, mluvíte o tom, odstrčíte Jej. Již nechcete mít více Ducha Svatého. Nechcete kazatele, který káže o Duchu Svatém a posvěcení. Už to více nechcete. Chcete něco klasického, trochu vtipu, všechno vyleštěné se spoustou mentální teologie, se skutečně dobrou gramatikou a podobnými věcmi.

²³⁸ Dejte mi to staromódní, Bohem seslané, Svatého Ducha . . . ? . . . Biblické kázání, kde je Ježíš přivítán. Požehná vašemu srdci.

²³⁹ A vy budete sedět a potlačíte to. Nepřivítáte Jej. On chce být veleben, ale vy Ho nebudete velebit. Ale budete křičet: „Nazdar, pane prezidento, jak se máte? Už jsem vás dlouho neviděl.“ A Ježíš přichází, vy Ho odstrčíte do kouta, nežádoucí.

²⁴⁰ Modlíte se a modlíte a modlíte za probuzení a když začíná probuzení propukat, říkáš: „Hm, ne v mojí církvi! Nechci s tím mít nic společného.“ Ó, ty herče! Pýcha! Hlava v oblacích! Pokrytectví! Styďte se!

²⁴¹ Můj Ježíš přišel mnohokrát do tohoto města a ty jsi Ho odstrčil do kouta. Nemluvil jsi o Tom, říkal jsi: „To byl ďábel.“ Říkal jsi: „Byla to mentální telepatie.“ Říkal jsi: „Nic z toho nebylo.“ Styď se, pokrytče. Za tohle Ježíšovi některý z těchto dnů zaplatíš, ve Dni Soudu. On přichází do města, On klepe na dveře. [Bratr Branham klepe devětkrát na kazatelnu—vyd.] Vykonává věci a lidé říkají: „Ó, To je nesmysl,“ odstrkují To. A každý večer se ve své církvi modlí za probuzení? Farizeji! Herče! Chcete, aby to bylo podle vás. Kristus ale přichází tak, jak On chce přicházet. On by mohl překážet vaší teologii. On tam sedí, poté co On byl pozván a On přišel.

²⁴² Kolikrát už se tyhle staré studené formální márnice kolem modlily za probuzení? Onehdy se modlili za probuzení po celé zemi. Billy Graham a Jack Schuler a celá jejich parta šla přes . . . a modlili se za probuzení. A pak setoupí Duch Svatý a vy To označíte za odpadlictví. Halelujah! On sestupuje se stejnými znameními a zázraky a vším a dokazuje, že On je zde a vy To nazýváte ďáblem. Pokrytci! Zemřete se svými televizory, jednoho dne půjdete s touž věcí do pekla.

²⁴³ Stejně rozhodnutí, chodí se spoustou teologie z nějakých seminářů; herci, pokrytci, nikdy nepřekročí práh. Říkají: „Nechodím příliš do kostela. Já nikdy . . .“ Ó, ty pokrytče!

²⁴⁴ Ježíš sedící, Ježíš se špinavýma nohama. V Německu mu říkají „Jesu“. Jesu se špinavýma nohama. Něco to se mnou dělá, když to říkám. Bůh, Ježíš, pozvaný host, Kníže Slávy, zdroj

Života a nevítaný; se špinavýma nohama, sedící tam s hnojem z cesty na Svých nohách. Mezi všemi ostatními, všichni byli naleštění a dobře vonící. A On tam sedí shrbený, unavený obličej, spocené skvrny na Jeho vousech, oči upřené dolů, nepolíben.

²⁴⁵ Ježíš chce být políben. Zde je Písmo z Bible, říká: „Polib Syna, jinak se bude zlobit.” Tak je to. Ježíš chce být líbán. Už jste Jej někdy políbili? Jistě, můžete.

²⁴⁶ Sedí tu, nepřivítán, se špinavýma nohama. Ježíš se špinavýma nohama. Ó, nepřipadá vám to směšné? Ježíš, se špinavýma nohama, nepřivítán.

²⁴⁷ Podívejte se, co s Ním dnes děláte. Místo, abyste Ho dovedli do vašeho velkého kostela, strčíte Ho do nějaké malé misie na rohu, kde by si prodavač nezřídil obchod potravinami. Je to tak znečištěné. Tam dole, malé zaneřáděné místo dole v suterénu. A vy se modlíte, aby On přišel a pak Jej posadíte do toho nejšpinavějšího brlohu, jaký můžete najít. Bože, buď milosrdný!

²⁴⁸ Ale, buď požehnáno Jeho Jméno, On přichází stejně. Říká: „Co je to tam v rohu, nějaká malá stará modlitebna svatých povaleců?” On stejně přichází. „Nepřicházejí sem jiní, než ti nejchudší.” Dobře, to je všechno pravda, On přece přichází.

²⁴⁹ Uvítej Ho. Jo. Pokouší se dostat do vašeho velkého kostela, ale ty Jej nechceš pustit. Víš příliš mnoho. Jsi příliš zaneprázdněn záležitostmi církve. Ty pokrytče! Stojí zde. Vy jste Jej pozvali. Zač jste se modlili? Řekl, co se stane, když přijde Duch Svatý. V Den Letnic, To dokázalo, co by On udělal, když On přijde. A On přijde do vaší církve a vy Jej vyhodíte. Ty farizeji! Ty herče! Zkoušíš jen hrát to, co do tebe vtloukli někde v semináři.

²⁵⁰ Nevítáte Ježíše? Jesu se špinavýma nohama. Ó Bože! Jesu se špinavýma nohama.

²⁵¹ Milující Spasitel! Jeho nohy, které budou brzy přibyty, jeho ruce, neumyté, s... Nohy špinavé od hnoje z cesty a s puchýři. Špinavé nohy! Drahocenné ruce! Korunován, ta... brzo bude korunován trnovou korunou! A krk zasáhne, vrásky, krev, jak poteče z Jeho obličeje. A tam seděl mezi těmi zbožnými lidmi, nepřivítán. Můj Ježíš se špinavýma nohama. Ó Bože! Ó, kdybych tak mohl být tím poskokem. Ó, kdybych tam mohl přijít a umýt Mu nohy! Tu je On, sedí zde; špinavé nohy, nepřivítán. Nikdo Jej nechce, mít s Ním cokoli do činění, Jeho nohy jsou tak špinavé.

²⁵² Tak, co On udělal? Co On udělal? Stejně přišel. Stejně přišel. Řekl: „Jo, budu tam.” Tak On tam sedí, On dodržuje Svou úmluvu. On bude vždy dodržet Svou úmluvu s vámi. Tam se On posadil.

253 Farizej tam sedí, mne si ruce a říká: „Teď se podívej. Tak tedy, Jonesi, vidíš Ho?” Zde jsou oni, nevěděli, že tam Ježíš sedí.

254 Nemyslíte si, že se On necítil dobře? Jistěže, On se necítil dobře. On nevěděl. . . Všichni ti lidé kolem, On se cítil trapně. Nikdo Mu nepotvrdil, že je vítán. To tedy, potom, vy víte, že první věcí, kterou udělají. . . Co On dělá? Co On říká? On tam sedí asi tak. Teď poslouvejte. Dávejte pozor, co On udělal.

255 Teď se podívejte ven. Podívejme se ven. Všichni se dívají. Nikdo nevěděl, kdo On byl. Jeden říká: „Nuže, kde On je?”

256 Teď se podívejte, vezměme si jistou scénu. Podívejte se, přichází tam ulicí, vidím jakousi—jakousi starou ženu. Ó, jaké jméno měla ve městě! Byla hříšnicí. Nepůjďme s tím do detailů. Byla prostitutkou, ženou se špatnou pověstí; někdo, kdo chyboval. Ale pamatuj si, bratře, ona je něčí dcerou. Tak je to.

257 Jak víte, co způsobilo, že tak žije? Možná nějaký milenec, uvedl ji do takového života, vzal ji do své náruče a slíbil jí všechno. A pak, když zničil její charakter, utekl a opustil ji, aby mohl zkazit jinou. A to ji přivedlo k tomu způsobu života. Kdo zná pozadí jejího příběhu? Ale teď je poznamenaná. Nikdo s ní nechce nic mít. Potuluje se po ulici, vydělává peníze, jak nejlíp dovede.

258 Slyším ji říkat: „Pohleď tam na ten farizejův dům. Žasnu, co se tam děje?” Samozřejmě, že nemůže přijít do davu jako tento. To by nebylo v pořádku pro prostitutku, aby přišla na místo jako toto.

259 Ale ona pokračuje v cestě vnějškem. Ó, Bože! Vidím ji, jak stojí na špičkách, za zády toho velkého starého chlapíka. Chce něco uvidět. Řekla: „Dobrá, podívejme se, kolik dobrého jídla. Ó, ale! Nemají to ti bohatí. . . Ó, není to nádherné!”

260 A pak její oči sklouzly do rohu. „Dobrá, podívejme se! To je On. To je On. Ó,” povídá, „tak to nemůže zůstat. Jeho nohy jsou špinavé. Jeho obličej je špinavý. Proč, On není—On není vítán.” Zřídka Ho přivítají mezi bohatými. Řekla: „Já. . . Ó, to nemůže být. Je to skutečně On.”

261 Podívala se znovu. „Ano, je to On.” Otočila se a rychle utekla od davu; jde po schodech dolů na ulici. Po dvou vrzajících schodech, houpaly se, když po nich šla nahoru do svého malého starého podkrovní. Otevřela svou—svou malou truhličku, kterou tam měla. Otevřela ji a vytáhla malou tašku. V ní byly všechny peníze, které měla. Podívala se na ně. Položila ji, zacinkalo to.

262 Říká: „Nemohu. Nemohu to udělat. Musí to být sen. Musí se mnou být něco nesprávně. Nemohla bych jít na tu slavnost. Prostě to nemohu udělat.” Možná, že to vezme a položí zpět do truhly. „Ó, ale, kdyby. . . Nemohu to udělat; On bude vědět, jak jsem získala ty peníze. On je Prorok. On je Vizionář. On

bude vědět, jak jsem získala ty peníze. Ale, ó, podívej, pozvali Jej a On tam takhle sedí. Jak to mohli udělat? Ó, někdo by se o to měl nějak postarat.”

²⁶³ A někdo by se o to měl dnes nějak postarat, ale oni to nejsou ochotni udělat. Vy se příliš dobře bavíte; měli jste zůstat doma, dívat se na televizi; musíte jít večer do bufetu, je příliš horko na to, abyste šli do kostela. Ó, vy herci!

²⁶⁴ Tahle stará hampejznice ten váček znovu zvedla, řekla: „Ale já musím! Ó, musím být poblázněná.” Slzy jí kanuly po tvářích. Řekla: „Ó, a když sem se na Něj podívala, viděla jsem, jak On vypadá, takový smutný pohled, všichni chodí kolem a nikdo Jej nepřivítá. Sedí zde jak—jak čekanka, všichni Jej míjejí.”

²⁶⁵ Tak je to s Ním i dnes, všichni Jej míjejí. Ó, vy máte své církve. Máte své náboženství. Máte své nauky a tak dále. Ale co je s Ježíšem? Vy Ho jen míjíte, necháte Jej tam tak sedět.

²⁶⁶ Řekla: „Musím s tím něco udělat. Mohu to Nemohu . . .”

²⁶⁷ Víte, v ženách je něco, jsou nakloněny Bohu, měly by to více používat. Je v nich něco, ony nestojí a nediví se jak muži. My stojíme a díváme se a vysvětlujeme si to, ale ženy vždy jdou a udělají to, co mají na srdci.

²⁶⁸ Řekla: „Já—já musím, prostě jsem se toho chopila a udělala to.” Tak ji vidím, jak prohrabala svá roucha, vzala ten malý váček se všemi drobnými, které měla. Opustila tu starou chatrč a šla velice rychle ulicí. A ohlédla se a mířila do toho velkého obchodu s parfémů.

²⁶⁹ A vidím toho starého Žida s orlím nosem, jak tam stojí a počítá své peníze za věci, které byly ten den koupeny. Řekl: „Ó, ale, ani se mi nekryly výdaje! Nekryly se mi výdaje!” Byl celý nevrlý a zlomený.

²⁷⁰ A první věcí, víte, vstoupila do dveří. Tak tedy, on s ní nezacházel jak s dámou. Pohlédl na ni a řekl: „No, podívejme se, co to přišlo!” Nevyšel ven a neřekl: „Mohl bych vám něčím posloužit?”

Zeptal se: „Nuže, co chceš?”

²⁷¹ Ona řekla: „Chci tu nejlepší alabastrovou krabičku, jakou máte. Chci tu nejlepší.” Zacinkala penězi. Ó, když uviděl peníze, hned to bylo jiné. Hm! Jo. „Chci tu nejlepší jakou máte.”

²⁷² On je hoden toho nejlepšího. Co pro Něj děláte? Dáváte Mu zbytky. Ó, ano, běháte celý den a věnujete Mu večer než jdete do postele tři minuty. Příteli, Ježíš si zaslouží to nejlepší. Zaslouží si vše, co máte. Ale co s tím uděláte? Dáváte Mu jen něco. On si to bere. Stejně si to bere. On, On to přijímá.

²⁷³ Ale ona řekla: „Chci to nejlepší.” A stálo ji to vše, co měla, aby dostala to nejlepší.

²⁷⁴ To je to, co byste měli dělat. Dávat své nejlepší, dávat Mu své nejlepší. Dát Mu to nejlepší ze svého života. Dát Mu to nejlepší ze svých písní. Dát Mu celý svůj talent. Dát Mu vše, co máte. Dát Mu své nohy. Dát Mu své ruce. Dát Mu své oči. Dát Mu svá ústa. Dát Mu své uši. Dát Mu svou duši. Dát Mu své srdce. Dát Mu svou chválu. Dát Mu vše, co máte. Halelujah! On si zaslouží to nejlepší.

Ona řekla: „Chci to nejlepší, co máte.”

„Proč,” řekl, „nejdřív se podívejme, kolik máš peněz.”

²⁷⁵ Tak vysypala váček a spočítala to. Jo, dvě stě osmdesát Římských denárů, bylo to přesně tolik, kolik potřebovala. Pak šel a přinesl krabičku a položil ji před ni.

²⁷⁶ Slyším ho říkat: „Jsem zvědav, co s tím bude dělat?” Ale ona už vychází ze dveří. Musí si pospíšet. Jde pozdě.

²⁷⁷ Lepší je pozdě než nikdy. Je to tak? Vy jste také dlouho čekali, ale lepší je přijít. Nezůstaňte tak, jak jste nyní. Dlouho jste čekali, abyste se stali skutečnými křesťany. Čekali jste dlouho. Už je pěkně pozdě. To je pravda. Ale stejně běžte. Ať je toto ta chvíle. Ať je toto ráno tím ránem. „Nyní budu žít jen pro Krista. Musím se tam dostat.”

²⁷⁸ Zde přichází. Vidím dva muže, jak do sebe šťouchají: „Podívej se, kdo tam jde. Podívej se, kdo tam jde. Podívej. Jsem si jist, že jde na farizejskou slavnost. Jsem zvědav, zda ji farizej pozval.” Ó, ty jsi. . .

²⁷⁹ My Američané jsme příliš dobří. Neuvědomujeme si jen, jak bídní jsme. Tak je to. Jsme příliš dobří. Jsme vždy lepší, než kdokoli jiný. Vy ubozí, nazí, mizerní, ničemní pokrytci! Nevíte, že jste ztraceni? Ó, Ameriko, jak často tě Bůh chtěl vzít, ale tys nechťela! Jak ti On posílal spravedlivé muže, kteří kázali a žili o sušenkách a dílu vody, chlebu a vodě. A vy jste si z nich dělali švandu a nazývali je „svatými povaleči,” zavírali je do vězení a zničili jejich místa a pohrdali jste jimi. Ó, vy jste příliš dobří. Vy nepotřebujete—vy nepotřebujete nic.

²⁸⁰ Bible říká ve Zjevení: „Nevíš, že jsi slepý, bídný, mizerný, ubohý a nahý a nevíš o tom?” Ó, ano!

²⁸¹ Ano, dámo, můžeš se sebrat a odejít sem a dát skoro všechno do pořádku a nosit to nejlepší oblečení. Můžeš chodit do nejlepšího z kostelů. Přijdeš, všechno jsi dala do pořádku a udělala jsi vlasům manikúru nebo jak se tomu říká a obuješ si boty na vysokém podpatku a celá se namaluješ jak nějaký cirkus a jdeš, přijdeš do kostela a řekneš: „Jsem stejně tak dobrá jak jsou oni.” Ó, ty ničemná, slepá ubožačko! Nevíš, že jsi ztracena. Jo.

²⁸² Myslíš si, jelikož máš spoustu šatů, a, ty pane, že dnes řídíš své dobré auto a máš dobrou práci a šéf tě plácá po zádech a ty si myslíš, že máš vše zařízeno. Vyhýbáš se církvi. Nepřišel bys

na místo, kde oni chodili k oltáři a modlili se. Stydíš se, že by tě viděli tvoji sousedé. Ty ubohý pokrytče! Cožpak nevíš, že jsi ztracen? Nechceš Ježíše. Nemáš pro Něj jedinou místnost.

Šťouchali jeden do druhého a říkali: „Podívej, kdo tam jde.“ Jo.

²⁸³ „Míjeli mě bez povšimnutí, kde mě jednou minuli s úsměvem.“ Vy jste slyšeli tu starou píseň.

Teď jsem byl označen, označen, označen,
byl jsem označen, ať jdu kamkoli;
byl jsem označen, označen, označen,
zdá se, že všichni ví, co jsem. (Tak je to.)
Ale byl jsem zapečetěn, zapečetěn, zapečetěn,
byl jsem zapečetěn Božím Božským Duchem;
ó, sláva Bohu! Halelujah! Amen!
Jsem Jeho a vím, že On je můj.

²⁸⁴ Běž a pošťuchuj se, jestli chceš. Jsem na své cestě. Halelujah! Dostanu se tam v budoucnu. Tak je to. Na jeho...?...

²⁸⁵ Tam jde. Přetáhne si roušku přes svůj obličej. Jde dolů ulicí. Všichni ti pokrytci do sebe navzájem šťouchají. Dostává se až přímo tam. Zdvihá se, slzy jí sežehly tváře. Viděli, že pláče. „Divím se, proč pláče?“

²⁸⁶ Zastavuje se venku...?... Dívá se nahoru. Řekla: „Ó, nemohu. Nemohu. Ó, já to prostě nemohu udělat. Já nemohu. Ale, hleďte, co On asi řekne, když ví, kdo jsem?“

²⁸⁷ To je dobrá věc, hříšníku. On ví, co jsi zač. Amen. Stejně přijď. Stejně přijď.

²⁸⁸ Ó, vy farizejové, celou tu dobu chodíte do kostela a jste pokládáni za křesťany, On ví, co jste zač. Nebojte se. On ví, co jste. On ví, co je ve vás. Vy se stydíte přijít k oltáři poté, co tak dlouho patříte k církvi, ale On vás zná. On ví, co skrýváte uvnitř.

²⁸⁹ Zastavte se. Ona řekla: „Ó, já to prostě nemohu udělat. Já to prostě nemohu udělat. Co by On řekl o ženě jako jsem já? Co by jen řekl? Ale, zde, oni Jej pozvali a to je moje příležitost.“

²⁹⁰ Ó, vy si ani neuvědomujete, jakou máte příležitost. Dnes jste dostali příležitost, přátelé, abyste byli naplněni Duchem Svatým. Dostali jste dnes příležitost, abyste se stali svatými Božími. Nemusíte být jakýmsi—jakýmsi páchnoucím hříšníkem. Můžete být svatý. Nemusíte být pokrytcem. Nemusíte být návštěvníkem kostela a ne křesťanem. Nemusíte tam chodit a hrát si na křesťana a chodit do kostela, abyste ukryli svou podlost. Můžete být skutečným křesťanem. Dostali jste příležitost.

²⁹¹ A zde je ona. Říká: „Ó, pohleď. Ale co by On řekl, až bych přišla? Co On udělá?“ Ale slyším ji říkat: „Dobrá, jednou jsem Jej slyšela kázat.“ Tak je to. Jestliže jste kdy slyšeli Jeho Slovo,

něco se pro vás změnilo. Ó, sláva! „Slyšela jsem Jej jednoho dne tam dole na svazích Galilee.“ Řekla: „Všichni ostatní lidé stáli okolo Něj. On zvedl Své drahocenné ruce a řekl: ‚Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste. Já vám dám odpočinutí.‘” Ona řekla: „Ó, Ty víš, že to, co bych já potřebovala, je odpočinutí. Moje ubohá nešťastná duše je přepalována. A On řekl: ‚Kdokoli chce.‘ Tím mínil mne. To jsem byla já. Jistě. Ale pohleď, co stojí mezi mnou a tím.”

²⁹² To je to, co stojí mezi tebou a Jím. Mezi Ním a tebou je spousta podvodníků. Je jich spousta, kteří tě od Něj drží v odstupu. Spousta ti říká, že je to bláznivé. Stále stojí mezi tebou a Ježíšem, ale On řekl: „Přijď.” Halelujah! „Přijď.” Jistě.

²⁹³ Bratře, víš, co udělala? Vzala tu alabastrovou krabičku pod paži a začala se prodírat dál. Dědala si lokty cestu skrz ten dav, dokud se nedostala k Ježíšovi.

²⁹⁴ Udělali byste to? Razit si lokty cestu z nevíry: „Tamty dny zázraků minuly. Není zde taková věc, jak je Duch Svátý.”

Jen se stále pohybovala, dělala si cestu, až se k Němu dostala.

²⁹⁵ A teď tam stojí. Stojí před Ježíšem, tím jediným místem, kde může najít pokoj pro svou duši. Je bezmocná. Upadla. Upadla na zem. Začala vzlykat a plakat. Slzy jí stékaly po tvářích. Ó, je vinna. A je tak smutná, když Jej vidí, jak tam sedí se špinavýma nohama; na slavnosti a se špinavýma nohama. A, ona, pláče. A první věcí, víte, byla úplně bez sebe. Nevěděla, co dělá.

²⁹⁶ Bože, pomoz nám dostat se jednou za čas mimo sebe, abychom se dostali k Ježíšovi a byli spaseni. Bratře, vzpomínám si, jak jsem k Němu přišel, dostal jsem se mimo sebe. Plakal jsem. Křičel jsem. Chválil jsem Pána. Nestaral jsem se o to, kdo něco říkal. Byl jsem bez sebe. Bože pomoz nám odsunout tato stará suchá vyznání a denominace, abychom se mohli dostat k Ježíšovi a být spaseni.

²⁹⁷ Byla bez sebe. Slzy se jí valily po tvářích. V první chvíli, víte, byla bez sebe. Stála u fontány lásky. A byla tak bez sebe, až zjistila, že myje Jeho nohy slzami, které jí stékaly po obličejí.

²⁹⁸ Ó, jaká krásná voda! Jaká krásná voda! Slzy kajícího se hříšníka, myjící Ježíšovy špinavé nohy. Byla bez sebe. Třela Jeho nohy. Prostě nevěděla, co dělá. Její srdce bylo tak šťastné, že měla příležitost stát v Jeho Přítomnosti. Umývala Jeho nohy svými slzami a třela je.

²⁹⁹ A tou první věcí, víte, byla tak vzrušená a tak bez sebe, dokud ona . . . její vlasy se rozpustily. Měla všechny své kadeře načesané, víte, na temeni své hlavy a její vlasy spadly. A ona začala utírat Jeho nohy svými vlasy. Ó, jaký to ručník!

³⁰⁰ Poslyšte. Kdyby dnes některá žena chtěla umýt Jeho nohy a usušit je svými vlasy, musela by stát na hlavě, aby to dokázala. Úplně si ostříhaly vlasy. Tak je to. Pamatujte, počkejte minutku, to nebyl vtip. Teď není čas na vtipy. Dovolte mi, ať vám něco řeknu. To je Bible. Bible říká, že vlasy ženy jsou její slávou. Tak je to. A pohleďte. Co se stalo?

³⁰¹ Jediná ucházející věc, kterou měla, byly její vlasy. A ty jí spadly k nohám. . . k Jeho nohám. Položila svou slávu k Jeho nohám. Otírala Jeho nohy svou slávou. Halelujah! Bože, pomoz nám činit podobné věci. Utírat Jeho nohy, koupat je v slzách z fontány z kajícího srdce. Z jejího srdce, které rozlévalo slzy: „Ó, Bože, jsem tak ničemná. Jsem tak ubohá, Pane. Ó, Bože!” A její sláva ležela přímo u Jeho nohou. Ona utírala Jeho nohy svojí slávou. Jaký obraz! Jaký obraz spásy! Slzy z jejich očí umývající Jeho nohy. Její sláva, jediná ucházející věc, kterou měla, tou utírala Jeho nohy. Ó, ale!

³⁰² Narovнала se; nemohla vstát. Už skoro stála, slzy jí stékaly v prouzcích po tvářích. Vypadalo to, jakoby fontány tryskaly z jejího obličje. A ona umývala Jeho nohy. Zvedla tu alabastrovou krabičku; uvolnila ten—ten vršek. A vylila ji, celou. Ne že by jen postříkala Jeho nohy; ale vylila ji, celou. Celý její život, veškerou svoji slávu, všechny svoje peníze, svoje všechno a dokonce celé své srdce, tekoucí slzy, to vše položila k Ježíšovým nohám.

³⁰³ Ó, vy ubozí členové církve, bídní pokrytci, stojíte zde, jste tak upjatí a lhotejní. Nevidíte, co tahle ubohá prostitutka udělala? Položila vše k Ježíšovým nohám. Chtěla Jej přivítat.

³⁰⁴ Co se stalo s večírkem? Koho to zajímá, co se s ním stalo? Mě ten večírek nezajímá. Zajímá mne hříšník, který přichází ke Kristu. Nezajímá mě, jak se tam dostává, ale že je tam. Ty staré večírky, ty jsou problémem dneška. Jste tak zaneprázdnění večírky, večeremi, zábavou a baseballem a fixlováním v kostele a vším možným, až vy—vy necháte odejít Ježíše. Ó, jaká škoda!

³⁰⁵ Tu to je. Celý večírek se pokazil. Pohleďte, všichni kolem stojí, civí, hledí. Tak tedy pohleďte. Ten farizej šťouchne do druhého: „Tak, vidíš, kdyby On byl prorokem, tak by On věděl, co je to za ženu, která stojí vedle Něj. Vidíš, říkal jsem ti, že On není Prorokem. Vidíš, teď už to vím, jak to je.

³⁰⁶ Ta ubohá žena, ani to neslyšela. Byla tak šťastná. Náhodou uvažuje: „Co kdyby On pohnul Svou nohou?” Pohnul by On Svou nohou? Kdyby ona. . . Kdyby se jen pohnul, odešla by. Ale, víte, On nikdy. On se z toho radoval. Líbila se Mu ta služba Jemu. Líbilo se Mu, že Jej někdo tak velmi miluje. Zůstal proto skutečně nehybný. A ona brala jednu nohu a pak druhou. A ona [Bratr Branham učinil zvuk polibku—vyd.] políbila Jeho nohy. Ó, ale! Byla bez sebe. Ó Bože, přejí si, abychom byli také takoví. Seděli právě u Jeho nohou.

³⁰⁷ Dobrá, pak, první věci, víte, starý farizej řekl: „Vidíte, říkal jsem vám, že to není prorok. Jinak by to věděl.“ Řekl: „Podívej, ta žena dokonce zničí Jeho reputaci.“ Ó, jak slepý. Ó, ale! Ó, pýcha je tak ďábelskou věcí! Poslyšte. Ona . . . On si myslel, že ta žena zruinuje Jeho pověst.

³⁰⁸ Proč, bratře, Ježíšova pověst byla vytvořena v přítomnosti hříšníků. Tam byla Jeho pověst vybudována. Ne mezi upjatými a škrobenými, ale mezi hříšníky, kteří si přejí pokání. Tam byla vytvořena pověst, když k Němu přicházejí hříšníci.

³⁰⁹ A ona tam stojí, už umyla Jeho nohy. A líbá Jeho drahocenné nohy a říká: „Ó Bože! Myslím, že líbám, právě nyní; za chvíli tady proletí velký starý hřeb, bude prolévat Krev za moje hříchy,” a líbá Jeho nohy a pokračuje.

³¹⁰ A Šimon stál vzadu: „Hmhm.” Ó, vidím, jak zčervenal v obličeji a pak zbělal vzteky. Ó, ale!

³¹¹ Ježíš se k němu otočil. Řekl: „Šimone, chtěl bych ti něco říci.” Vidíte? „Něco ti řeknu. Přišel jsem do tvého domu na tvé naléhání. Přál sis, abych Já přišel. A nedal jsi Mi žádnou vodu, abych si mohl umýt Svě nohy.” Řekl: „Přišel jsem do tvého příbytku a tys mi nedal ani olej, abych Sebe pomazal.” A řekl: „Dokonce jsi Mne ani nepolíbil. Nepřivítal jsi Mne.” Ó Bože!

Vzbud' se, Branhamova modlitebno!

³¹² „Neumyls Moje nohy. Řekls Mi, ať přijdu a neumyls Moje nohy. Nechals Mě tady sedět v rozpacích. Chtěl jsem být něco platný, ale tys Mě nenechal. Tys neumyl Moje nohy. Nedals Mi olej, abych si s ním namazal Svůj obličej. Hoří; Mé tváře hořely. Cestoval jsem dva dny na horkém slunci. A tys Mi nedal žádný olej, abych se namazal a pomohl Svým ubohým vyprahlým tvářím. Mé nohy jsou špinavé a páchnou a tys Mi nedal ani vodu, abych se mohl umýt. Ani jsi Mě nepolíbil, abys Mě tím přivítal. Ale,” řekl On, „tato ubohá žena, co přišla do této budovy, nepřestala líbat Mé nohy.” Halelujah! „Ó, Já bych tak s tebou nejednal.”

³¹³ Řekl: „A tobě říkám,” té ženě, „tvé hříchy, které jsou mnohé, jsou ti všechny odpuštěny.”

³¹⁴ Co ti pomůže vaše stará vyprahlá církev? Nač je ti starý papír, na který píšeš své jméno, nač to děláš? Máš přivítat Ježíše; možná se trochu zbavíte té škrobenosti.

³¹⁵ On řekl: „Její hříchy, které jsou mnohé, jsou jí všechny odpuštěny.” Teď prostě nemohu více kázat. Myslím. . . Ó Bože! „Tvě hříchy, které jsou mnohé, ti jsou všechny odpuštěny. Jdi nyní v pokoji.” Ona stála nad Ním. Její tváře byly zarudlé. Její oči byly zastřené. Na ústech a na tvářích měla olej od toho, jak líbala Jeho nohy, když Ho mazala. Slzy jí stékaly po tvářích. Vlasy jí splývaly dolů, nasáklé mrvou a prachem a hnojem z cesty, to vše měla ve vlasech, kterými utírala Jeho nohy. A je

slyšet to Slovo: „Bylas uvedena do rozpaků, ale,” slyším Jej, „nyní jsou ti odpuštěny všechny tvé hříchy.” Ó, ó, ó! „Všechny tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Jdi v pokoji.” Ó Bože!

³¹⁶ Chci tam stát. Chci to také dělat, jednoho slavného dne, kdy bude všemu konec a já budu kázat své poslední kázání.

³¹⁷ Nyní zjišťuji, že stárnu. Dnes ráno jsem řekl chlapcům, řekl jsem: „Už je mi čtyřicet šest let. Ó, měl bych udělat něco pro Boha.” Už tady asi moc dlouho nebudu; příroda to ukazuje. Pokud tu zůstanu dalších dvacet let, jo, dvacet let, podívejte se, kde bych byl. Život zvolna mizí; odchází. Já to mohu říci.

³¹⁸ Ale jednoho dne, až bude po všem, nechci žádné velké sídlo. Nechci v nebi nic velkého. Chtěl bych se připlazit k těm samým nohám. [Bratr Branham pláče—vyd.] Pohlédnout na ně a pohládit je rukou. Políbit Jej přímo na nohu a říci: „Ó, Ježíši! Ó!” Říci: „Milovals mě, když moje cesta byla tak nejasná. Když jsem byl v takové nouzi, Pane, a tak lhotejný. Tys mě přece miloval. Ty jsi Ten, Kdo mi pomohl projít, Ježíši. Ó, já Tě miluji. Já Tě miluji.” Ach-ach! „Ó Ježíši! Ó Ježíši! Ty nohy byly zjizveny kvůli mně, Ježíši. Já Tě miluji. Já Tě miluji.” [Bratr Branham pláče.] Ach-ach-ach-ach!

³¹⁹ Přál bych si, abych se Jej mohl dotknout a říci: „A teď, Mistře, Ty o tom víš všechno. Cítím, že bych pak mohl odejít. To, to by—to by mi zaplatilo plahočení na cestě. Strastí v mém životě bylo možná mnoho a mohly být nudné, jak malé se to bude zdát toho rána, když budeme kráčet zlatou ulicí. Ještě máme vyšplhat na spoustu kopců. Jsem často unavený. Ale jednoho dne, až se tam dostanu a překročím svoji poslední působnost. Pokud bych Jej jen mohl vidět, pohládit Jeho nohy a přivítat Jej. Pokud bych mohl říci: „Pane Ježíši, ó, jsem tak šťasten, žeš mě Ty miloval, když jsem byl tak hříšný. Jsem tak rád, žeš mě Ty podržel, když jsem nemohl dělat nic jiného, Pane. Ježíš mi pomohl. Když jsem byl nemocný, Tys mě uzdravil, Pane. Když jsem byl hříšníkem, Tys mi odpustil. Ó, požehnaný Ježíši, nech mě pohládit znovu Tvé nohy.” Ach-ach! Ach, ale!

³²⁰ Prostě už dál nemohu kázat. Skloňme na chvíli své hlavy, než přijde pianistka nahoru, pokud bude tak hodná.

³²¹ Drahý Ježíši, ó, Ježíši se špinavýma nohama! Ach-ach-ach-ach! [Bratr Branham stále pláče—vyd.] Ten studený svět je lhotejný, způsobilo to, že Ty nejsi vítán. Ježíši, co mohu dělat? Drahý Bože, co mohu dělat? Chtěl bych Tě někdy potkat, Pane. Chci pohládit Tvé drahocenné nohy a říci: „Pane, Tys mě miloval. Tys byl pro mě probodnut. Byl jsi zraněn pro má přestoupení a Tvoji sinalostí jsem byl uzdraven. Já Tě miluji, tak, Pane, protože Tys mě miloval.” Ty nás nenecháš, Pane, tohle všechno udělat? Poskytni to, Otče.

³²² Zatímco máme své hlavy skloněny. [Bratr Branham se odmlčel—vyd.] Zajímalo by mě, jestli teď budete přemýšlet.

Zvedněte nyní na chvíli ruce, kdo chcete říci: „Bratře Branhame, byl jsem hříšníkem. Teď chci přijmout Ježíše. Pozval jsem Jej do svého domu, bratře Branhame. Trochu jsem se za Něj před svými lidmi styděl.” Bůh ti žehnej, matko. „Pozval jsem Jej k sobě domů; nepohostil jsem Jej. Byl jsem právě pro to chvíličku zahanben. Viděl jsem, jak přicházejí moji sousedé; to je pro mne čas, jít se modlit, asi to nechám být; nic bych neřekl. Stydím se, bratře Branhame, udělal jsem to.”

³²³ „Ježíši, jsem zahanben. Pozvedám k Tobě svoji ruku, Ježíši, prosím Tě, odpusť mi. Nepohostil jsem Tě, jak bych měl.” Bůh ti žehnej, mladý muži. Ještě někdo zvedne ruku a řekne: „Bože, buď mi milostiv.” Bůh ti žehnej, příteli. Bůh ti žehnej, dámo.

³²⁴ Ježíš je zde. Je zde, jak On zde obvykle bývá. Je zde, tak jak On byl na večírku u farizeje. Dnes ráno jsme Jej pozvali. Tady On je. Nestydíte se trochu sami za sebe? Nechce se vám plakat a říci Mu toto: „Pane, stydím se. Já—já—já nechci být lhotejným. Já—já—já Tě chci milovat. Chci udělat všechno”? Pozvedni k Němu svou ruku a řekni: „Tímto, Pane. . .” Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh žehnej tobě, tobě, tobě; tobě, sestro. Pohleď na Ježíšovy hřeby probodené nohy. Bůh ti žehnej, bratře. Ještě někdo, prostě zvedněte svoji ruku. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, sestro. [Prázdné místo na pásku—vyd.]

. . . rozevřená pro mne,
nech mě skrýt se v Tobě;
nech vodu a . . .

³²⁵ Bůh ti žehnej, Doe. Dobrá, přijď sem hned teď. Přijď přímo nahoru. Nesešel bys s Ním sem dolů? Je zde nějaký hříšník, který chce přijít a pokleknout?

. . . dvojí léčba,
záchrana od hněvu a učiní mě čistým.

Zatímco nabírám tento proudící dech,
až se mé oči zavřou ve smrti,
až povstanu v neznámém světě,
a spatřím Tebe na Tvém trůnu,
Skálo Věků rozevřená pro mne,
nech mě skrýt se v Tobě.

³²⁶ Váš přístup nyní může změnit celý obraz. Chcete přijít k oltáři a pokleknout? Vy, kteří se cítíte vinnými, chcete přijít a pokleknout u oltáře? Jednoho dne se s Ním budete muset potkat, se Skálou Věků. Co pro Něj děláte nyní? Toto je vaše příležitost.

Nevítaný Kristus, Roč 6 sv. 8
(*The Unwelcomed Christ*, Vol. 26 No. 20)

Toto Poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v neděli ráno, 11. září 1955, v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org